Ára: 1 forint

XVII. évfolyam 12. szám. *1961. március 23*

— Miért csókolgatja a gépet?
— Búcsúzom tőle! Ez prototípus, ezt az életben többé nem látom!

MAI ANEKDOTÁK

Patyi bácsi vizsgái

A felszabadulás utáni években jó néhányszor előfordult, hogy a Műszaki Egyetemről éjfél felé távoztak diákok – a vaskerítésen át. Egy alkalommal az arra sétáló rendőr felfigyelt a jelenségre. Betörőt sejtve nyomban igazoltatta a kerítésen átkujtorgó fiatalembert. Kiderült, hogy az illető mérnökhallgató. Erre a rendőr csodálkozva megkérdezte:

– Mit keres itt ily későn, s miért nem a kapun távozik?

– A Patyi bácsinál vizsgáztam, rendőr elvtárs...

– Ki az a Patyi bácsi? – szakította félbe a diákot.

– Dr. Pattantyús Ábrahám professzor – mondta a hallgató, és magyarázni kezdte az azóta már elhunyt kiváló Kos-

suth-díjas tudós kilétét, erényeit.

– Csak az a „hibája" a mi Patyi bácsinknak – folytatta a mérnökhallgató –, hogy a vizsgákon igen megforgatja a tanítványait. Nála nem lehet mesélni, csak tudni. Így aztán a vizsgák néha éjfélig is elhúzódnak. Az egyetem kapuját viszont tízkor bezárják, s csak a kerítésen lehet kijutni...

A rendőr nevetve is, meg gyanakodva is, útjára engedte a diákot. Nemsokára azonban ismét a karjaiba mászott egy mérnökhallgató, és kérdéseire az előzőhöz hasonló válaszokat kapott.

Amikor a kerítésen a harmadik is átvergődött, a rendőr már csak azt kérdezte:

– Maga is a Patyi bácsinál vizsgázott?

– Nem, kérem – hangzott a válasz. – Én vagyok a Patyi bácsi...

A tehetség és a tüdő

1960 decemberében, egyik napilapunk szerkesztőségében, több ismert színész részt vett egy eszmecserén, amelyet a lap kultúrrovata rendezett a színpadi és filmbeli munkásábrázolás problémáiról.

Heves vita kerekedett ama vélemény körül, amely szerint egy munkásalak megformálásához – sok egyéb mellett – nagy előny, ha az illető színész is dolgozott már valaha fizikai munkán. Ladányi Ferenc e kérdéshez így szólt hozzá:

– Úgy vélem, a munkásábrázolás elengedhetetlen kellékei ugyanabban foglalhatók össze, amiben a színészi ábrázolás általában, a hajlambeli, alkati sajátosságokat természetesen nem tévesztve szem elől. Adottság, tehetség kell mindenekelőtt.

– Ez az! Tehetség kell! E-nélkül minden egyéb haszontalan – helyeseltek többben zajosan.

Ekkor Bihari József, aki addig elmélázva figyelte a vitát, váratlanul közbeszólt:

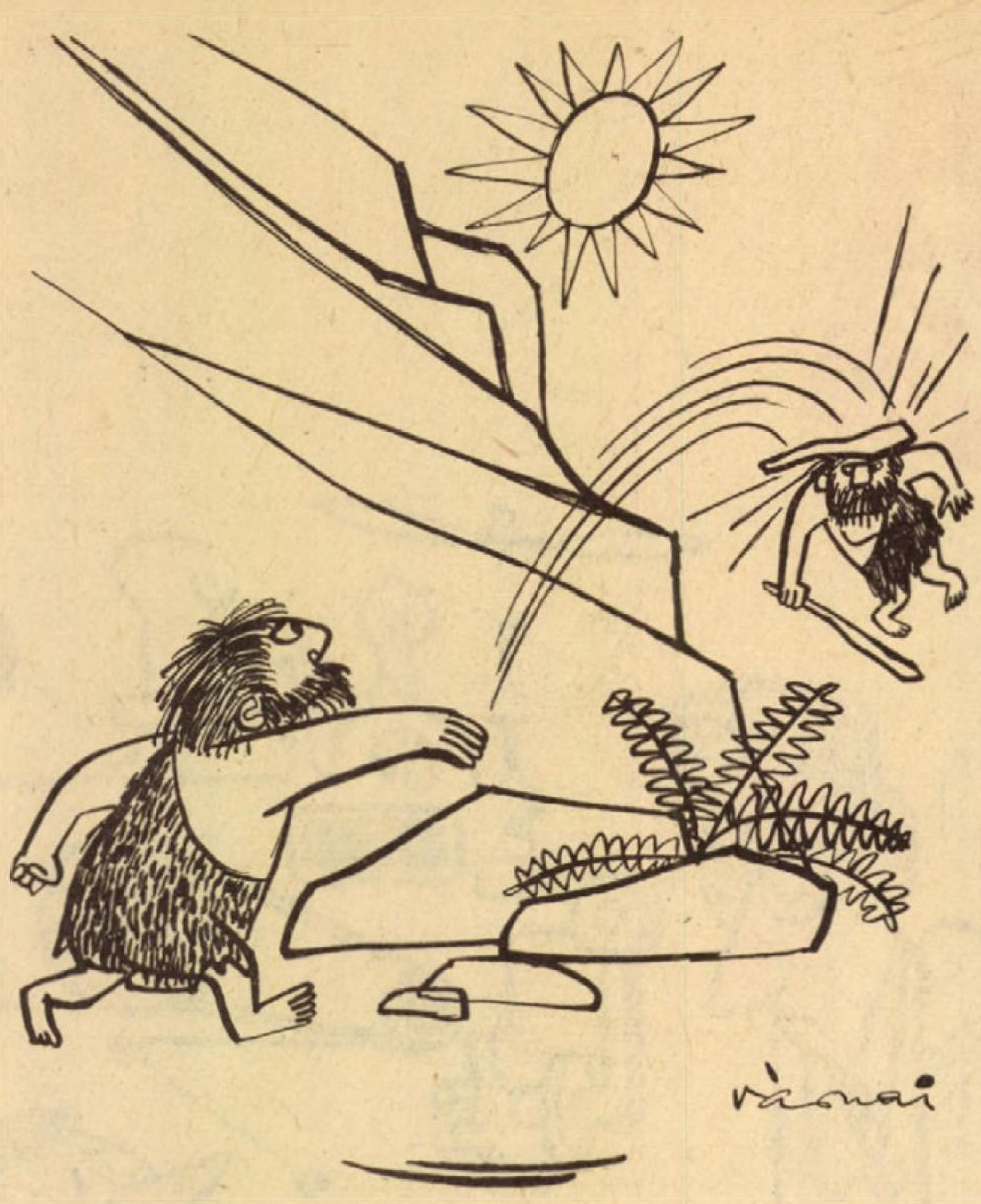
– Igen, tehetség kell... Mert tüdő nélkül nem lehet köhögni!

Szenes Imre gyűjtése

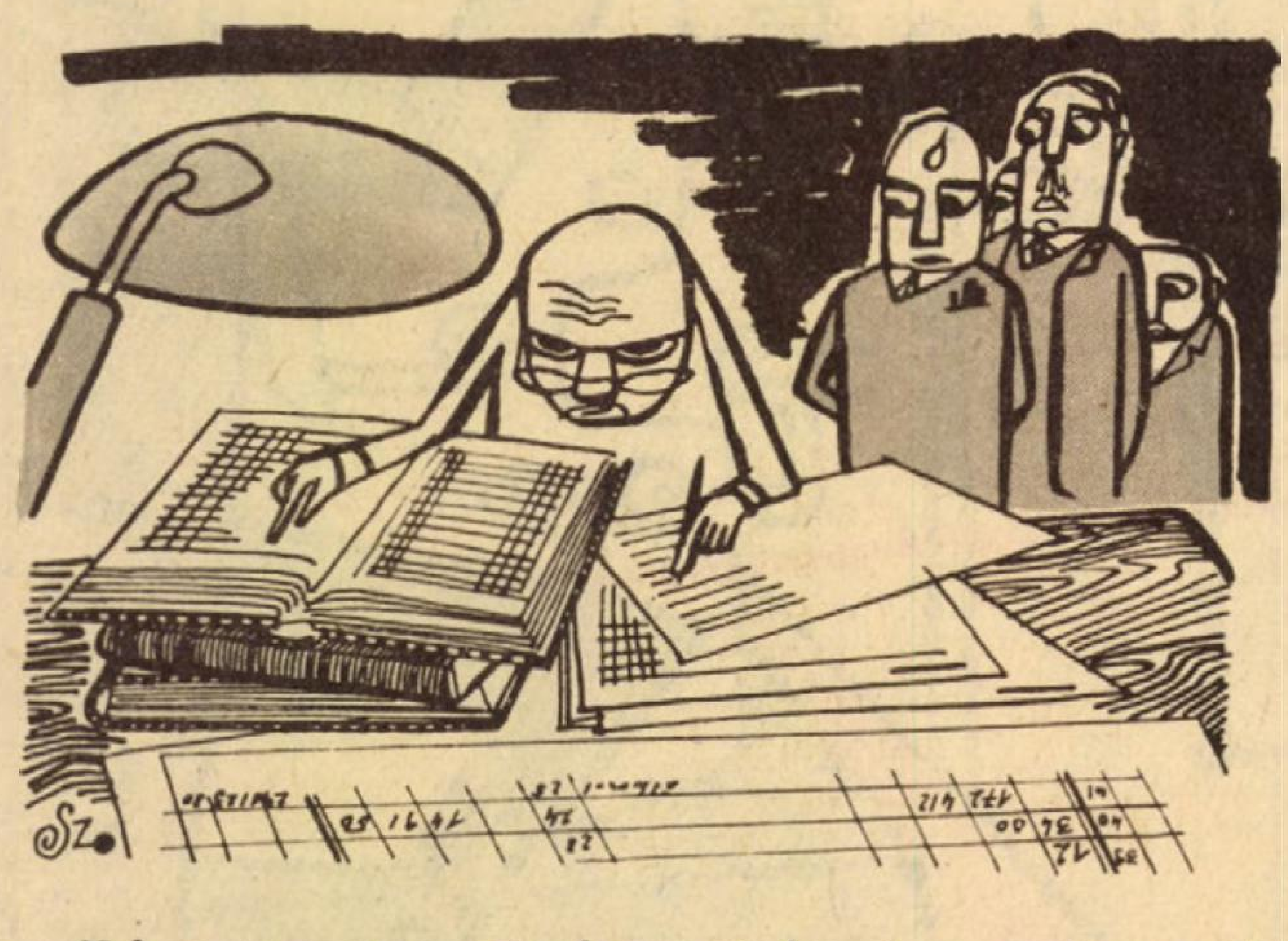
Az irányítható rakéta őse

Várnai György rajza

Az ellenőr

Szűr-Szabó József rajza

– Nekem nagyon gyanús, hogy minden ilyen rendben van!

Séta, az élet sűrűjében

Amikor az író kilépett a fodrászüzlet ajtaján — ahol várakozás közben elolvasta saját, aznap megjelent vezércikkét: „Menjünk az élet sűrűjébe!" címmel —, csalhatatlanul megérezte, hogy tavaszodik. Kellemesen süt a nap, homlokának barázdáit enyhe déli szellő simogatja redőtlenné. Levette frissen formált maradék fürtjeiről kalapját, és belegondolkozott a közelgő tavaszba.

Hirtelen elment a kedve attól, hogy haza vagy egy ronda füstös eszpresszóba menjen, s ott a zsebébe gyűrt kéziratlapokra alkosson. Megfontoltan mérlegelte a problémát, és úgy döntött, hogy eleget tesz saját cikke felhívásának: sem haza nem megy, sem kávéházba, hanem egyenesen beveti magát az élet sűrűjébe, vagyis végigsétál a Kossuth Lajos utcán.

Eleinte a kirakatokat nézte, és úgy határozott, hogy hírfejet ír valamelyik lapnak az árubőségről. Később eszébe ötlött egy korábbi vezércikke, amelynek ez volt a címe: Középpontban az ember. Ettől kezdve az embereket figyelte. Megpróbálkozott azzal a játékkal, hogy kitalálja a szembejövők foglalkozását. Hamarosan ezzel is felhagyott. Mégsem lehet, hogy mind osztályvezető — gondolta, és feltűnt neki egy csinos nő. Most már az Astoriához ért. Innentől a Rókusig a szeme sarkából jól megnézett minden nőt. Milyen csinosak! És milyen fiatalok! Hát iskolába senki sem jár?

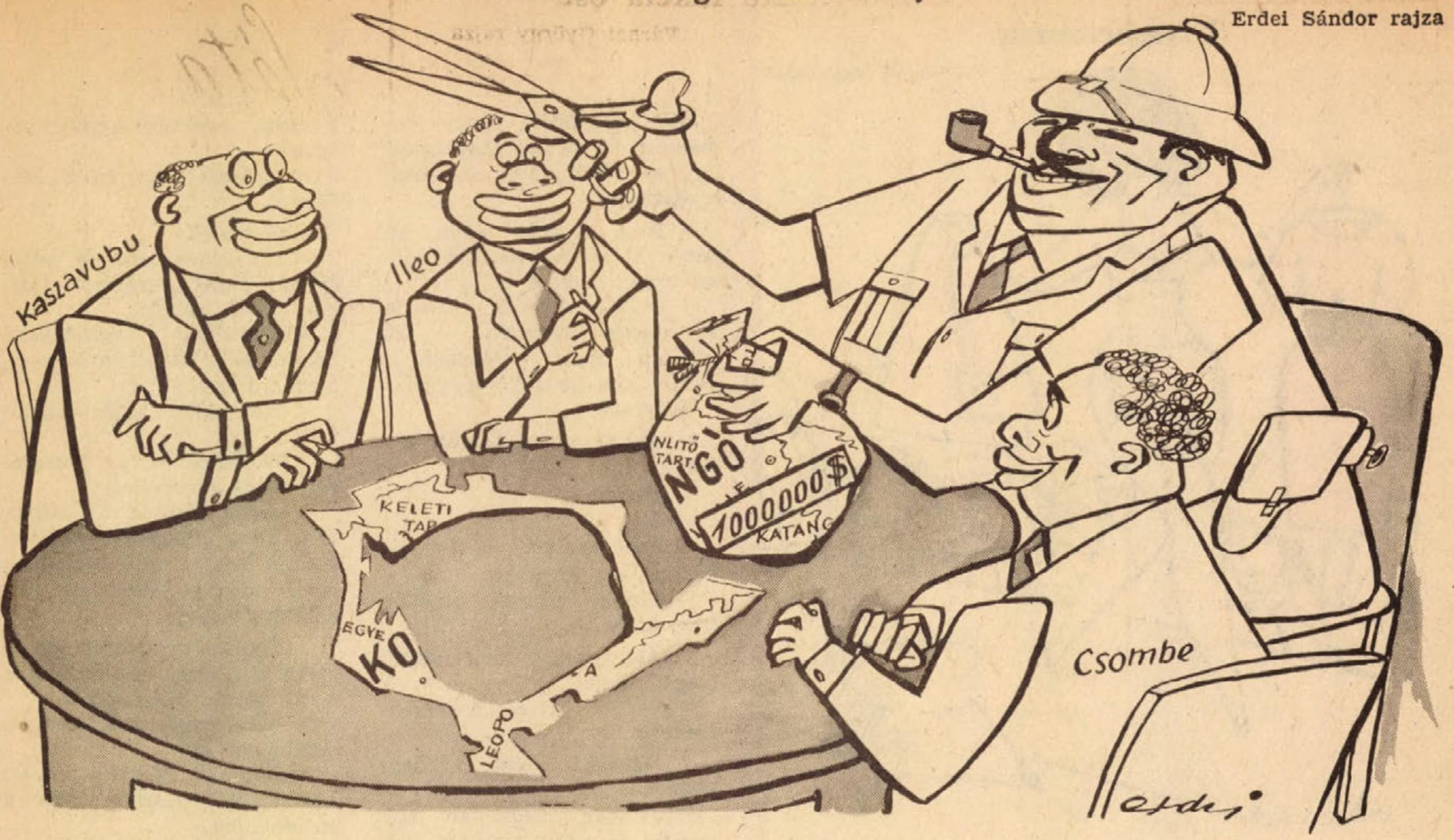
A Rókustól a Nemzetiig leplezetlenül bámulta őket. Aprólékosan, szinte lélektanilag figyelte, és elemezte a nőket. Arcukat, ajkukat, tarka ruháikat, a lábukat. Kecses mozgásukat. Két csevegő lánynak a nyomába szegődött, hogy a témáikat is megfigyelje. Az egyik azonban észrevette, és megkérdezte a másiktól: Mit akarhat ez az öreg pacák?

Ekkor hirtelen ismét a vezércikkre gondolt és az élet sűrűjére. Az órájára pillantott és energikus, fiatalos léptekkel balra fordult. Az automata lámpánál átment a Körút túlsó oldalára s onnét egyenesen a Hungária kávéházba.

(zay)

Oszd meg és uralkodj!

Erdei Sándor rajza

A gyarmatosító: Én ezt kivágom magamnak, a többit meg osszátok fel magatoknak, ahogy akarjátok!

ÜGYVÉDI MUNKAKÖZÖSSÉG

Midőn Szekeres Géza gyakorló szerelmes felnyitotta reggel a szemét, egész bensejét megremegtette a hirtelen támadt érzés: az élet gyönyörű. A nap csodálatos fénnyel tűzött be az üvegen át. Az ablak előtt rügyeit bontogató fa állt, és a levegő-égben három bájos angyalka keringett. Mindhárom Iluci vonásait viselte.

Friss tettvágytól duzzadva ugrott ki az ágyból. Azonnal elrohant egy jogi szakértőhöz tanácsot kérni: hogyan intézheti el mielőbb azt az állampolgársági izét, okmányt. Haladék nélkül az anyakönyvvezető elé óhajtja vezetni a lányt. Szíve minden hevével szereti, és Iluci is bevallotta tegnap: ugyanezt érzi iránta.

Vidáman fütyörészve felkerekedett, és meg sem állt a Pipitér utcai 9116. számú ügyvédi munkaközösségig.

Derűje kissé lelohadt, midőn belépett a szűk kis üzlethelyiségbe, amelyben mintegy nyolc ügyvéd szorongott számos ügyféllel egyetemben.

Nem így képzelte... Tágas, kellemes irodára számított, hívogató karosszékre és szobánként csupán egy ügyvédre. Nem baj – vigasztalta magát –, Iluci mégis a legdrágább lány, és az élet sem kutya.

Az egyik jogász biztató mozdulatára leült egy, a maga egyszerűségében és festetlenségében is ronda székre, egy ugyancsak kiábrándítóan nyersfa íróasztal elé.

– Mivel állhatok rendelkezésére? – kérdezte az ügyvéd.

Szekeres lendületesen vázolni kezdte, hogy szeret egy lányt, és haladék nélkül feleségül óhajtja venni. Csak bizonyos okmányok, formaságok...

Miközben szemét a siváran üres mennyezetre függesztette, amelyen csupán egy kiégett villanykörte himbálózott, egy szál megfeketedett dróton, valami egzisztencialista mélabú ülte meg lassan a lelkét. Valóban össze akarja kötni sorsát Ilucival? Hisz alapjában véve sivár, üres az emberi lét, csupa nyersfaszék, gyalulatlan padló, szürke unalom.

Az ügyvéd figyelmesen hallgatta, majd cigarettára gyújtva formálgatta magában a választ.

A néhány pillanatnyi szünetben mondatfoszlány ütötte meg Szekeres fülét. A szomszéd íróasztalhoz tartozó ügyvédnek suttogta egy zilált középkorú nő: „De hát mondom, doktor úr, nem baltával! Előbb mérget szórt a levesbe..."

A harmadik íróasztaltól is ideszüremlett néhány szó: „Szóval, miután ízületi csúzban elhalálozott a megboldogult..."

Az előbb említett egzisztencialista mélabú fekete csüggedéssé mélyült Szekeres lelkében: – Az egész élet globálisan, házassággal együtt, egy méreggel teli tál, egy ízületi csúz. És ebbe az életbe akar ő beleházasodni? Megduplázni ezt a gyötrelmet?

Midőn az ügyvéd néhány szippantás után megszólalt: – Tanácsom a következő... – bágyadtan szavába vágott: Köszönöm, ne fáradjon, már nem aktuális a dolog.

Felállt, és az ütött-kopott küszöbön megbotolva eltávozott.

Bánatos szívvel átbotorkált a szomszédos vas- és zsinegboltba, hogy jó erős spárgát vásároljon. Ezzel szándékozott Iluci leveleit átkötni. Visszaküldi az egész pakkot, néhány búcsúsor kíséretében: – Váljunk el! Agyő, egyetlenem! Csao!

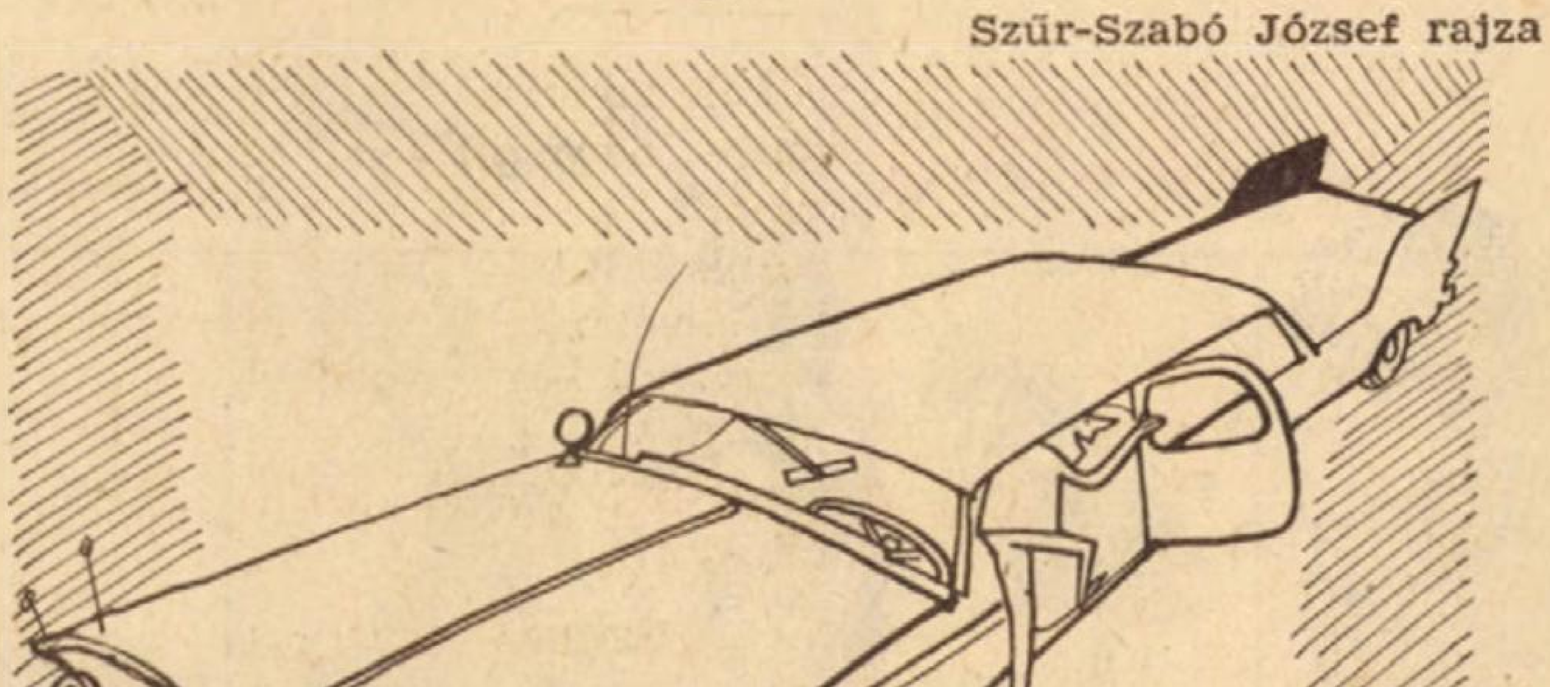
Az üzletben, az impozáns márványoszlopok között, a derűs, áhítatra késztető merész ívelésű gótikus oszlopok alatt, a vidáman szikrázó neon-csövek tüzében, a bensőséges művészi freskók tövében lassanként helyreállt lelkiegyensúlya.

Az élet szép... Ha egy vasüzlet ilyen gyönyörű... Mégis feleségül veszi Ilucit.

Kertész Magda

Nagykocsi

Szűr-Szabó József rajza

– Micike, már megint elbújt?

Divatbemutató

Várnai György rajza

Hogy a férfiaknak is legyen néznivalójuk.

Érettségik idején

Vasvári Anna rajza

– Hidd el, ez a szalag nagyon fiatalít! ...

Fejedelmi többes

Úgy kezdődött, hogy bementem Verpeléti kartárshoz, ügyem előadójához, és megkérdeztem:

– Nem tetszik tudni, mi van a kérvényemmel? Hét évvel ezelőtt adtam be ...

– Legyen nyugodt – felelte az előadó kimérten. – Mi minden ügyet elintézünk ... Kinek adta be a kérvényét?

– Önnek.

– Akkor el is fogjuk intézni.

– Ön?

– Mi.

Nagyot nyeltem, és remegő hangon azt mondtam:

– Mégis, mikorra remélhetem, hogy ...

– Azt, kérem, nem tudjuk megmondani ...

– Mégis, kinél érdeklődhetnék?

– Nálunk tessék érdeklődni.

Agyamban megszólalt egy verkli, de azért nyugodt voltam.

– Kár türelmetlenkedni, kérem – mondta az előadó barátságos hangon. – Az ügyét folyamatba tettük. Sajnos, az ügyfelek túlságosan türelmetlenek ...

– Nem csoda, hogy türelmetlenek vagyunk – válaszoltam indulatosan. – Évek óta várunk ...

– Kicsodák?

– Hát mi!

– Kik azok a mi? – húzta fel a szemöldökét Verpeléti.

– Én vagyok – feleltem sápadtan.

Verpeléti tekintetét felhő árnyékolta be.

– Mi nem szoktuk évekig váratni az ügyfeleket. Mi azonnal válaszolunk a beadványokra.

– Én hét évvel ezelőtt adtam be önöknek egy kérvényt, s ezidáig még nem kaptam választ!

– Nekünk adta be a kérvényt?

– Önöknek.

– Ha nekünk adta be, miért éppen tőlünk kérdi? – csattant fel az előadó.

Megtörültem verejtékező homlokomat, és elhaló hangon megkérdeztem:

– Hát akkor kihez forduljak?

– Hozzánk, és ne bennünket tessék macerálni! ...

A verkli felrobbant a fejemben, de a robbanás nem látszódott rajtam, csak a szemem ugrált ide-oda. Verpeléti gyanakodva figyelt.

– Tessék nyugodtan hazamenni ... Ügyét elintézzük, és majd postán kiértesítjük.

– Itthagynám a telefonszámunkomat ...

– Nálunk? Nekünk semmi közünk az egészhez. Nem a mi dolgunk.

– Hát akkor kire tartozik? – suttogtam elgyötörten.

– Hányszor mondjuk még, hogy ránk?

– Akkor mégis itthagynám a telefonszámomunkat.

– Ember! Hát nem érti? Mi nem foglalkozunk az üggyel!

Valaki keserűen felkacagott a homlokom mögött. Talán a verklis, akinek felrobbant a fejemben a verklije.

– Értem, persze hogy értem. Mi intézzük, azazhogy mönök. Maguk. Mimaguk. Nem ők, mi, miők, őkmi, értem. Nálunk van a kérvény. Minálunk. Tinálunk. Őnálunk. Nem nálunk. Értem. Köszönöm ...

Gyorsan kimentünk a szobából, de csak én mentünk ki. Ők maradt.

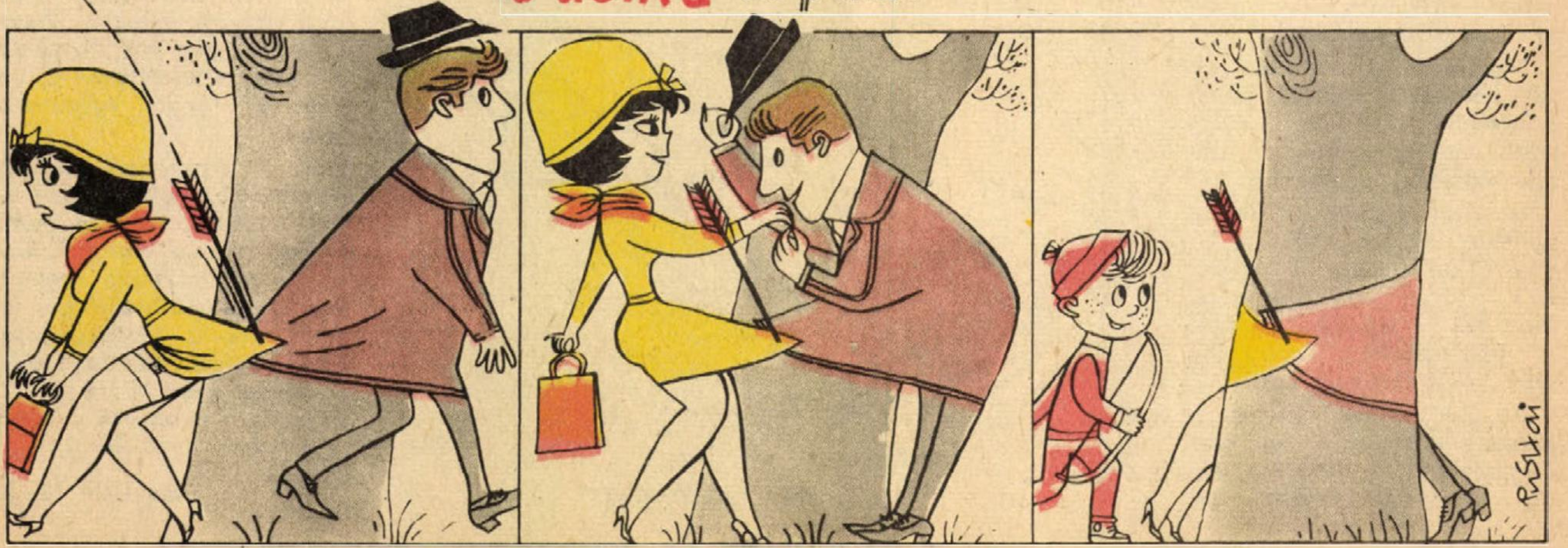
S intézték az ügyemet.

De nem a Verpeléti.

Mikes György

Pusztai Pál rajza

Jucika és „Ámor"

Ludas Matyi megmagyarázza

Vajon a hatmillió munkanélkülivel rendelkező Egyesült Államok teljesíteni fogja-e a szegény országoknak tett nagyhangú ígéreteit?

Simek haldoklik. Suttogva kéri a családot, azonnal hozassanak közjegyzőt, mert végrendelkezni óhajt. Megjön a közjegyző, és a nagybeteg elhaló hangon diktálja:

– Egy millió pengőt hagyok a családomnak, háromszázezer pengőt a Tudományos Akadémiának, negyedmilliót az árvaházaknak . . .

Az egyik családtag aggódva félbeszakítja:

– Bocsánatot kérek, de hát van neked ennyi pénzed?

Mire a haldokló emelt hangon:

– Egy vasam sincs, de meg akarom mutatni a világnak, hogy szívem az van.

Miképpen lehetséges, hogy Nyugat-Németországban még mindig nem találnak meg három tucat bujkáló háborús bűnöst?

Potylaseknek a kávéházban névtelen levelet kézbesítenek. Egy „jóakarója" figyelmezteti, hogy a feleségének férfilátogatója van. A derék férj hazarohan. Az ajtót zárva találja, becsenget, de az asszony csak nagy későn engedi be. Ideoda rohangál, minden zugba belenéz, a fürdőszobát is kikémleli, és közben harsányan kiáltja:

– Itt sincs! Itt sincs!

Benyit egy szekrénybe, és ott talál egy erős fiatal férfit. Becsapja az ajtót, és felkiált:

– Itt sincs!

Gyorsaság nem boszorkányság

A müncheni I. büntetőtörvényszék néhány nappal ezelőtt megkezdte Gerhard Grimm, volt Gestapo-tiszt tárgyalását. Háborús bűntettel vádolják a volt pribéket, aki mint a Gestapo egyházi osztályának egyik vezetője, nemcsak zsidókat, de szombatosokat, baptistákat és különböző

szekták tagjait, elsősorban nőket halálra kínzott. Ő maga szerényen csak anynyit ismert be, hogy ütlegelte, és rugdosta a hozzákerülő áldozatokat, mert felbőszítette azok magatartása.

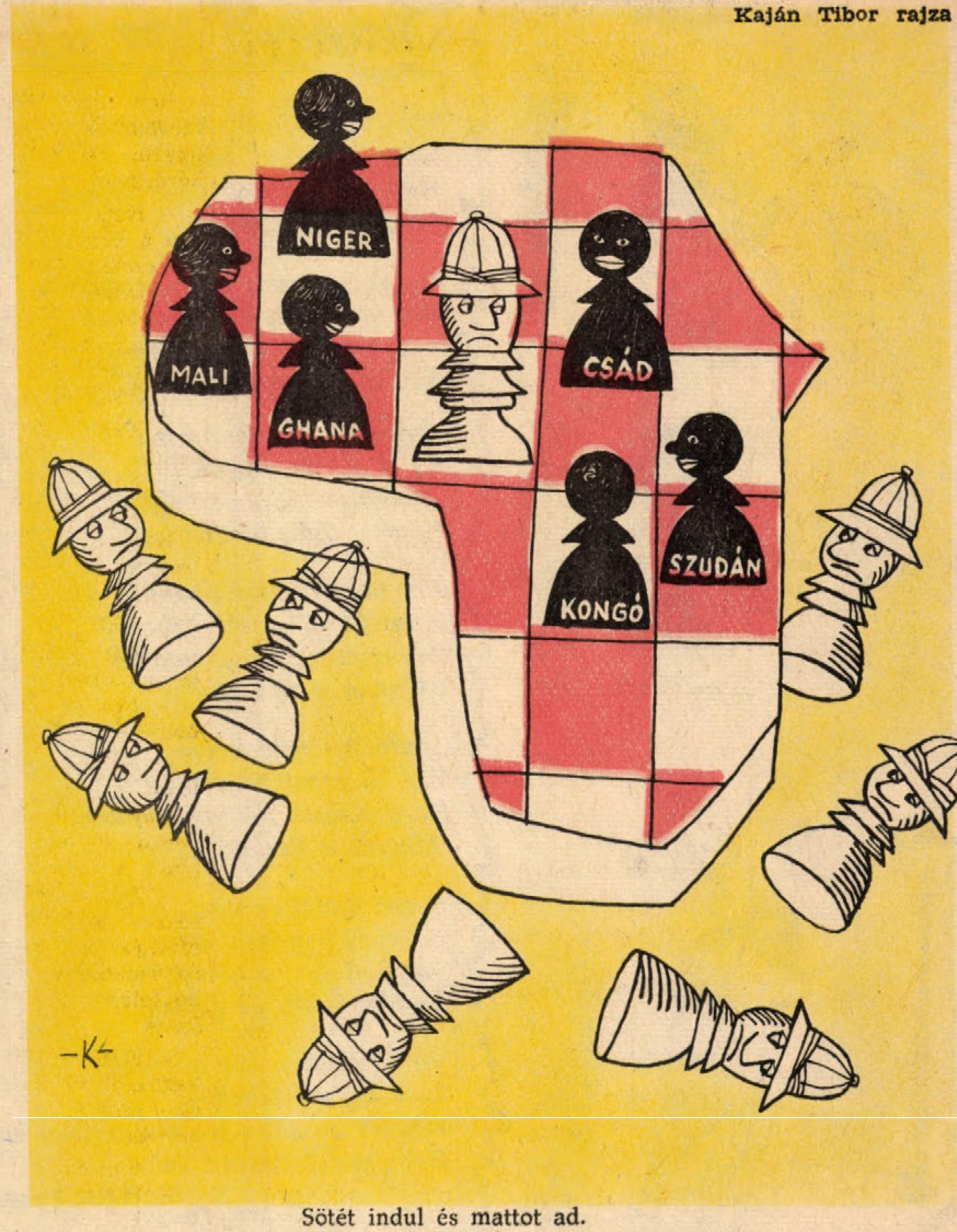
Több tanúkihallgatás után, az ügyész így kezdte vádbeszédét:

– A vádlott ellen már 1954-ben vádat emeltünk, de a főtárgyalást csak most tarthattuk meg, miután Grimm egészségi állapotára való hivatkozással többször kérte a tárgyalás elhalasztását . . .

Hét év után tehát felelősségre vonják a gyilkost. (Nem is szólva arról a kilenc évről, ami a német összeomlás és a vádemelés között letelt.) Ha minden jól megy, ítéletet is hoznak, ámbár, lehetséges, hogy a vádlott ismét halasztást fog kérni. A tárgyaláson is hangoztatta, nem érzi jól magát, és esetleg egy ítélethirdetés erősen megviselheti az egészségét.

Ez lesz a játszma vége...

Kaján Tibor rajza

Sötét indul és mattot ad.

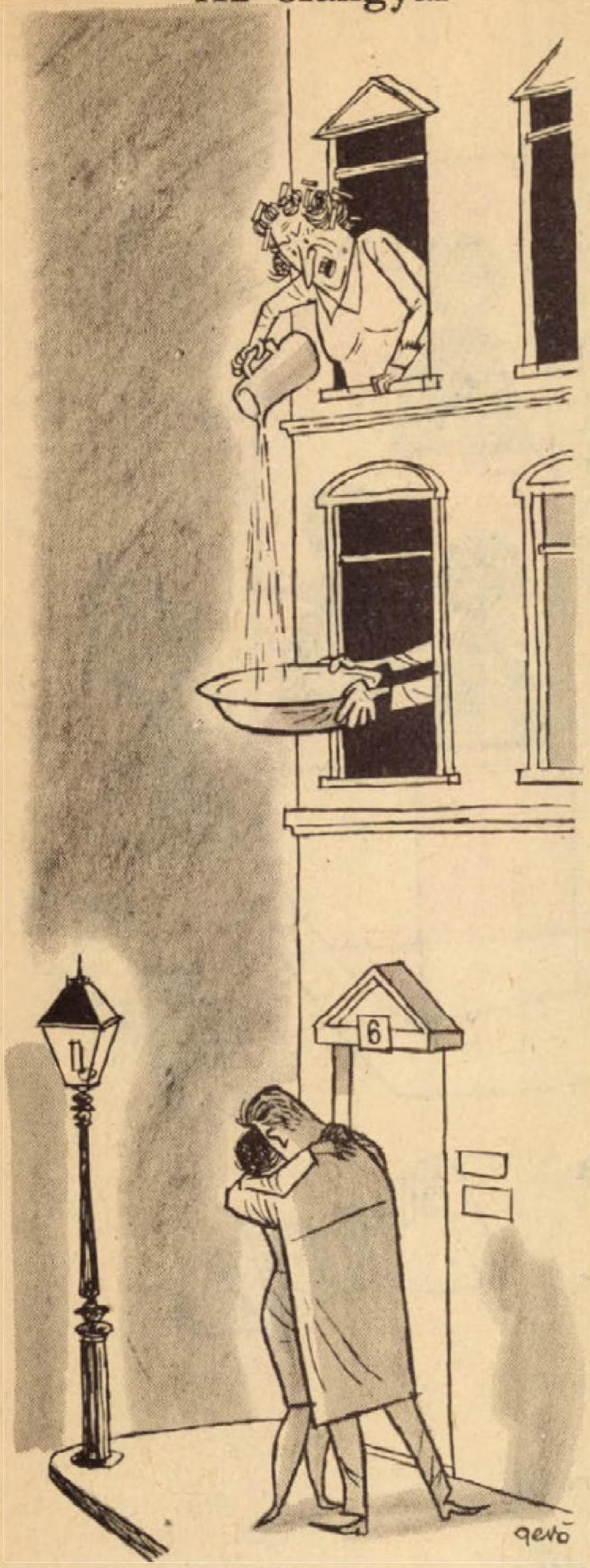
Az örök nő

Szegő Gizi rajza

– Meddig kell még nekem ebben az özönvíz előtti ruhában járnom, Noé?

Az őrangyal

Beszerzési sorrend

Ma egy ifjú pár, ha spórol,
Célja nem híg vízió.
Kell cseh bútor, német lámpa,
Magyar televízió.

Ha ez megvan, nincs megállás,
Kell a szovjet porszívó.
S a porszívó zúgja, búgja:
Mosógéppel mosni jó!

Megveszik a mosógépet,
Az is zaklat, ösztökél:
„Dobjátok ki a vaskályhát,
Kopott, ósdi, ösztövér...”

Jön helyére cserépkályha,
Pasztellszínű, szép, zömök.
Duruzsol a lángja, míg az
Ablakon a szél zörög:

„Autót is kéne venni,
Víg, ki azzal barangol.
Ha a Kreszt jól bemagoltad,
Elkerül a karambol...”

S mit dudál az autó, ha
A gazdája benne ül?
Azt dudálja: „Modern ember
Nem mászik, de felrepül.”

Vár a csillag, vár a felleg,
Jó a légben lebegve.
Kedves gazdám, most már még egy
Helikoptert szerezz be!

K. Tóth Lenke

Pesti tudósítónktól

Két író beszélget:

– Te miért nem kaptál Kossuth-díjat?

– Írásban kellett volna folyamodnom érte...

Hatalmas, nyolchengeres autószörnyeteg áll az út szélén. Régi típusú Buick, mellette könnyedén, sikkesen suhannak el a kiskocsik. Gazdája panaszkodik:

– Nagyon nagy dög ez, túl nagy nekem.

Barátja megkérdezi:

– Nem gondoltál még leválasztásra?

A napokban késő este az egyik budai italboltból erélyesen kituszkoltak valakit. Az illető, középkorú férfi volt, indulatosan kiáltotta:

– Velem ezt nem lehet csinálni!

Mármint azt, hogy csak úgy ukmukfuk kidobják a kocsmából. Önérzetes ember volt, de valami nem stimmelt nekem ebben a kitörésben. Hogyhogy nem lehet ezt vele csinálni? Hiszen éppen ezt csinálják vele!

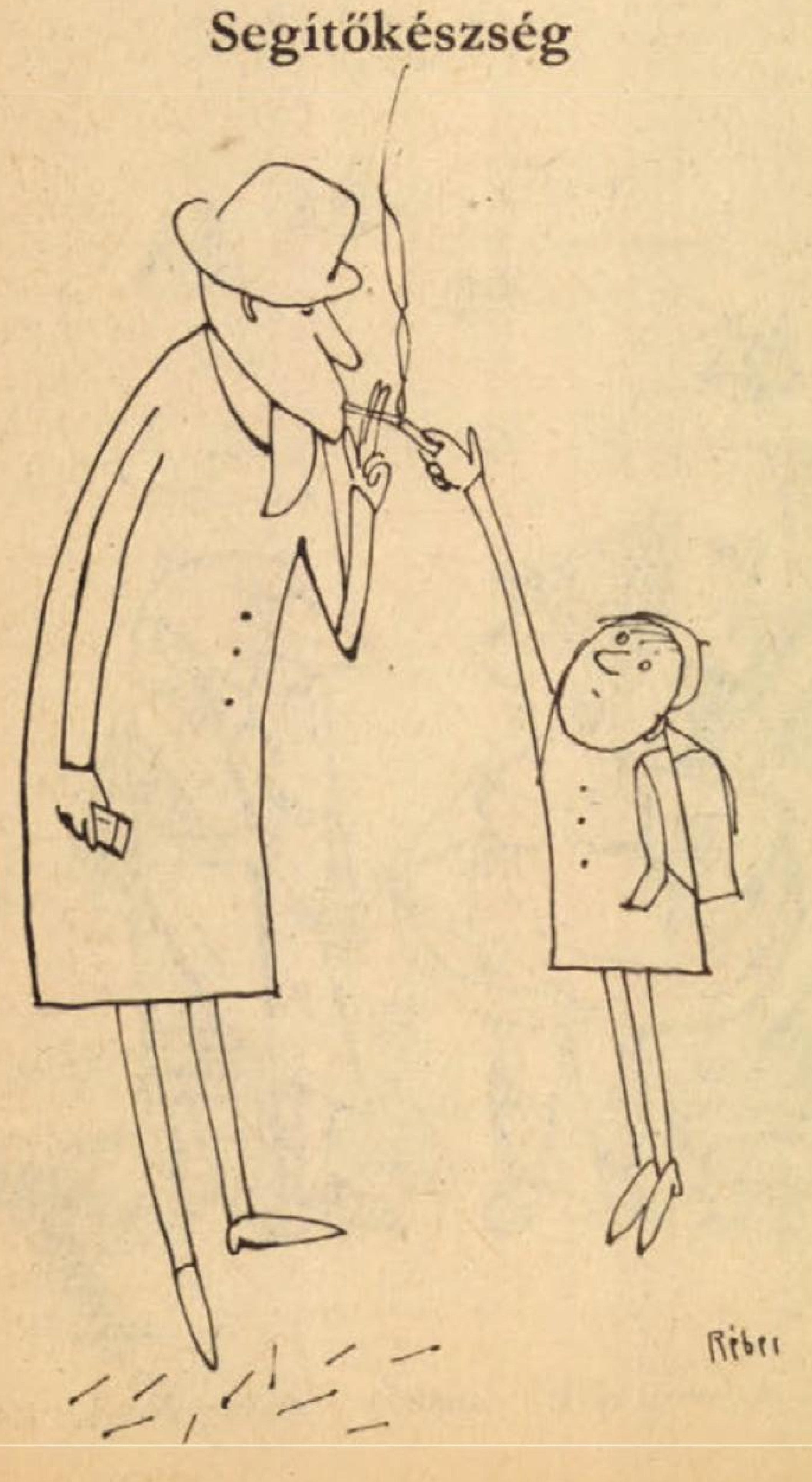
Rájöttem arra, hogy a „velem ezt nem lehet csinálni!” jajkiáltás rendszerint akkor hangzik el, amikor az illetővel éppen *azt* csinálják. Helyesebb és logikusabb lenne, ha az elkeseredett egyén így hördülne fel:

– Velem ezt is lehet csinálni!

f. l.

Segítőkészség

Ellenőrző könyvelés

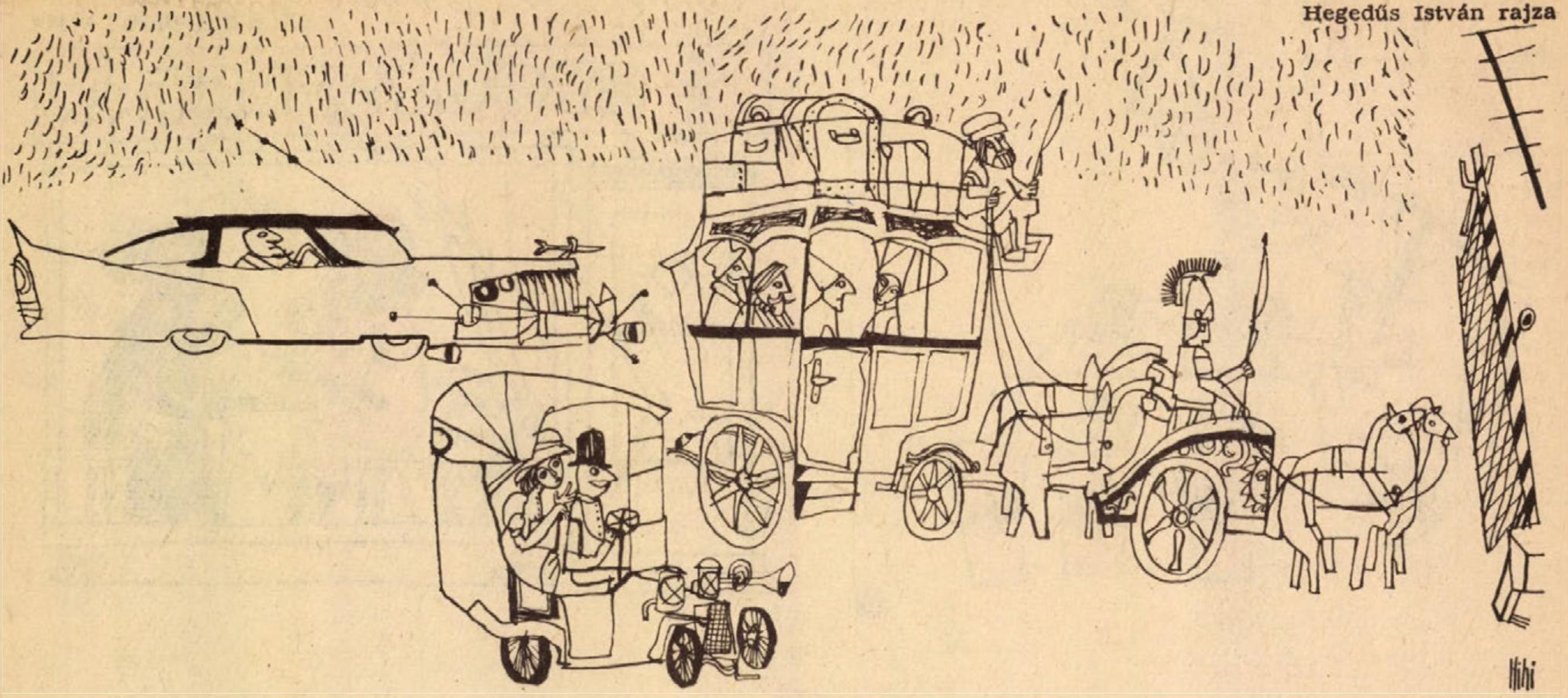
Pusztai Pál rajza

– Ami biztos, az biztos, Pirike!

Rekord

Hegedűs István rajza

– Borzasztó, hogy mennyivel előbb lezárják a sorompót!

Fusizik a restaurátor

Pusztai Pál rajza

Nem boszorkányság!

Hegedűs István rajza

– Várjon még, Örzse néni, visszajár az aprópénz!

MIKOR FÜRÖDJÜNK?

A lakógyűlést a korai tavaszra való hivatkozással a zsenge pázsittal borított udvarban tartották. Tekintettel a tárgy fontosságára, úgyszólván minden lakó megjelent. Az elnök illő komolysággal vezette be az összejövetelt:

– Kedves lakótársak! Azért gyűltünk egybe, hogy egybehangoljuk a kívánalmakat. Mikor fürödjünk, mikor szolgáltassuk a melegvizet? Szóljanak hozzá, mert ennek a bérháznak demokratikus szellemében mindenkit meghallgatunk.

Elsőnek Borcsik bácsi szólt hozzá, a ház népszerű nyugdíjasa:

– Az a fontos, hogy az ember komótosan tisztálkodjék – mondta. – Tehát javaslom, hogy a feredőt hétfő délelőtt 11 órára csinálják, mert akkor már mindenki biztosan felébredt.

Általános moraj támadt. Borcsik bácsit többen lehurrogták.

– A dolgozók nem érnek rá délelőtt fürödni – zúgta a tömeg.

Mariska, kávéfőzőnő, az éjszakai műszakosok nevében szólalt fel:

– Frissen akarunk munkába menni, ezért kérjük délután hat órára a melegvizet, lehetőleg szerdára.

– Miért szerdára? – érdeklődött az elnök.

– Mert akkor van a szabadnapom.

Több kar emelkedett a levegőbe, és az elnök, Ponty Elek harmadik emeleti lakónak adta meg a szót.

– Tisztelt sporttársak – kezdte Ponty, majd kijavította: – tisztelt lakótársak!

Aztán így folytatta:

– Ép testben ép lélek! Több tudományos folyóirat megállapította, hogy a meleg víz tespedésbe sodor, butít, és apátiába dönt! A hideg víz edzi a testet, erősíti az izmokat, és megszünteti a fáradtságot. Nem kell forró fürdő! Az így megtakarított pénzből vásároljunk a ház lakói részére szabadtéri tornaszereket.

A soron következő felszólalások megegyeztek abban, hogy mindenki mást akart. Az egyik szombat este óhajtotta a meleg vizet, a másik a keddet és a pénteket ajánlotta. A harmadik ragaszkodott a szerdához és a szombathoz, azzal az indokolással, hogy ezeken a napokon van ügetőverseny.

Összefoglalta az elnök a harminckétféle kívánalmat, majd átadta a szót a fűtőnek, mint legilletékesebbnek.

– Ott a hiba, kedves lakótársak – mondotta –, hogy a kazánt nagyon megterheltük. Generáljavításba kell adni! Addig nincs melegvíz, míg a kazán el nem készül.

Az elnök ilyen értelemben határozott. A zárszó jogán Ponty Elek emelkedett szólásra, és megilletődött hangon mondta:

– Köszönöm a lakótársak bizalmát! Tudtam, hogy az én szerény javaslatom fog győzni.

Stella Adorján

Készül az új magyar darab

Hegedűs István rajza

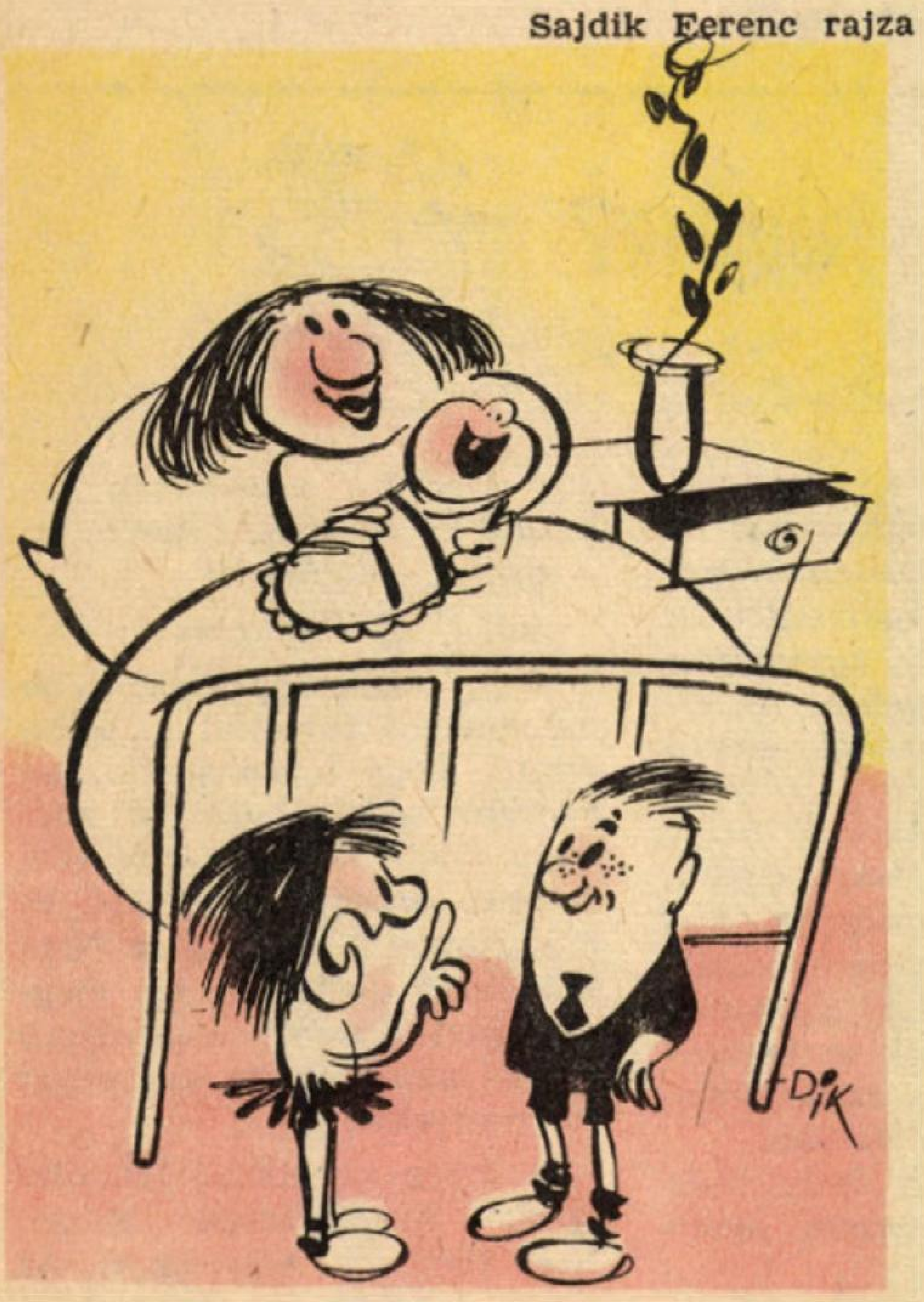
Egy kis terefere

Balázs-Piri Balázs rajza

Tapintat

Sajdik Ferenc rajza

– Anyu előtt ne beszélj, ő úgy tudja, hogy a gólya hozta!

Közügy

– Megkaphatom a vállalati kocsit egy félórára? Csak hazaszaladok felpofozni a gyereket!

F. Krotkij: Gondolatfoszlányok

Az automata telefon mindig büszke és önzetlen volt: visszaadta a pénzt, és még válaszra sem méltatta az embert.

*

Úgy élt, mint a hőmérő: idegen meleg éltette.

*

Amikor a szobát lakótérnek nevezik, olyan idegen benne az ember, mint az utcán.

*

Az emberek rosszabbak, mint amilyeneknek látszani szeretnének, és jobbak, mint amilyeneknek látszanak.

*

Amikor dicsérik a szerzőt, hibásan írják a nevét, amikor szidják – soha.

*

A beosztottjait „fiainak" nevezi, saját gyermekeiről pedig úgy beszél, mint „káderekről"

*

Olyan ragyogó személyiség volt, hogy már lámpaernyőt akartak rátenni.

*

A barátság és a tea akkor jó, ha forró, erős és nem túl édes.

*

Az egerek kéziratokkal táplálkoztak. A macska nem akarta megenni őket. Nem szerette az irodalmat.

*

Nem bújhatsz el a saját hátad mögé.

*

A regényük ott kezdődött, hogy az eső elől egy kapualjba menekülve véletlenül találkoztak. Házassága hosszú ideje alatt mindig gyűlölte az esős időt.

*

Egyemeletes ház volt, mégis azt hitte magáról, hogy ő félbemaradt felhőkarcoló.

*

A villanylámpának mindig egy hajszálon függ az élete.

*

Amikor a pozitív hős érintkezésbe lépett a negatív hőssel, rövidzárlat keletkezett, s azután a darabban teljes sötétség uralkodott.

*

A tükör sikeresen visszatükrözte a leányzó minden azirányú mesterkedését, hogy szépnek lássék.

*

„A"-vitamin, „B"-vitamin, „C"-vitamin. A gyerek a vitaminokból tanulta meg az ábécét.

*

Egy okos embernek volt a titkára. Amikor okos emberekről beszéltek, róla is megemlékeztek.

*

A macska szárnyakról álmodott. Bőregerekre szeretett volna vadászni.

*

A hal azt gondolta, hogy őt nem engedik szóhoz jutni.

*

A ruhaszekrény pótolta az asszonynál a könyvszekrényt. A benne lógó ruhákból kiolvasta az élete történetét.

*

Ha az ember a futballistákat hallgatja, akkor az emberiség története nem más, mint a győzelemért vívott harc története a futballmérkőzésen.

*

A szoborról beszéltek, és mindenki a talapzatot dicsérte.

*

Tudta, hogy a majomtól származik, csak arra nem emlékezett – melyiktől.

*

A halat csak akkor lehet tűzbe hozni, ha megsütik.

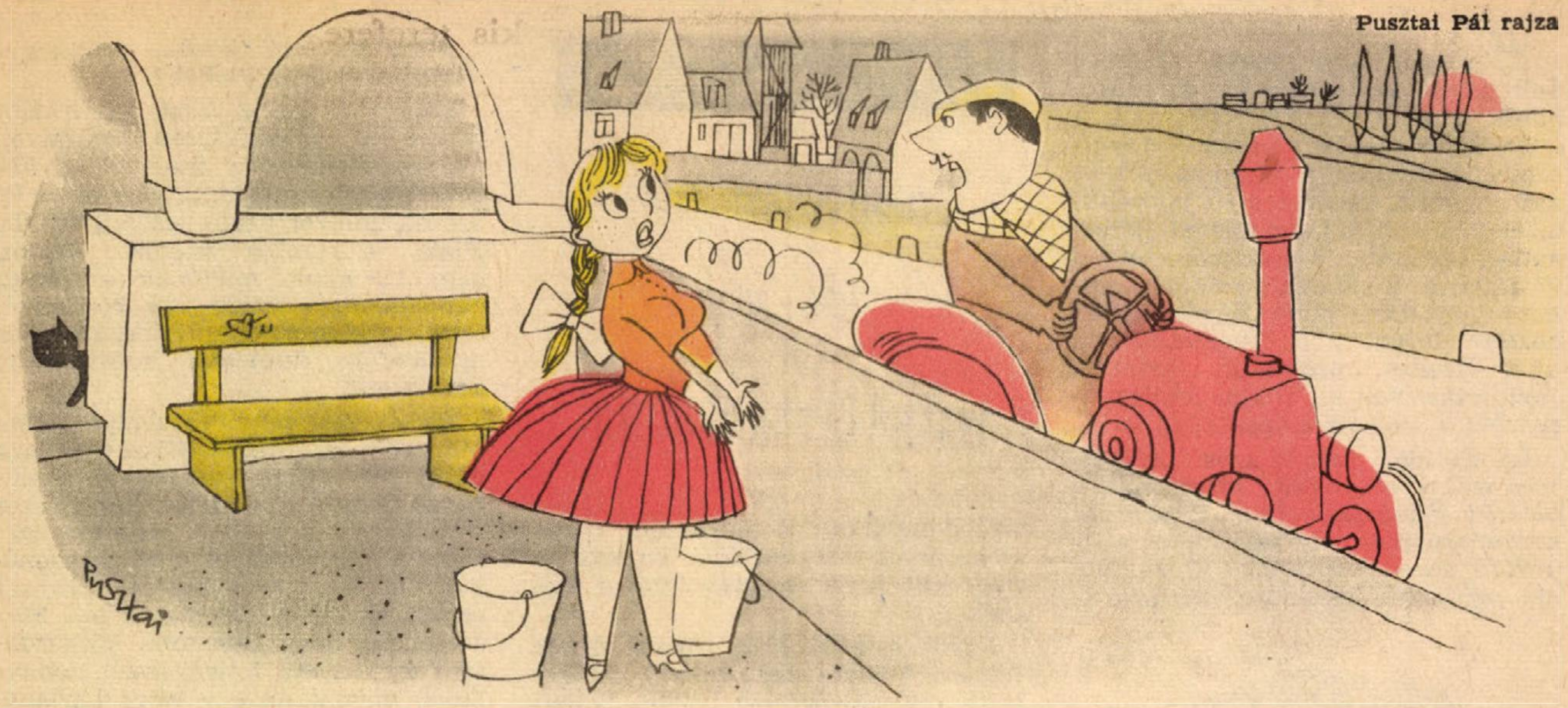
*

Az alkotóknak szokásuk az öndicséret. Ez még onnan származik, amikor az isten megteremtette ezt a tökéletlen világot, és önelégülten mondá: „Jó!"

(Oroszból fordította Pogonyi Antal)

Szerelmi konfliktus

Pusztai Pál rajza

– Ne hidd, Julis, hogy azért mert éjszakai műszakot vállaltam, nem szeretlek, de úgyis hideg van még a kispadon!

Tollhegyről

Művészbarátság

Olvastad? — Hogyne! — Azt, hogy a minap
mily szépen írt rólam egy napilap?
— Ja azt? — Azt hát! — Az kezemben se volt;
csak azt láttam, amelyik jól letolt.

Egy termékeny drámaíróról

Évelő író. Város és vidék
vészként nyögi drámái halmazát.
Marxistaként lesem: e mennyiség
mikor csap végre minőségbe át?

Egy kritikusról

Hány változat! Mily tarkaság!
Az ily kritikus kincset ér.
Van, kit dicsérve is levág,
s van, kit levágva is dicsér.

Recept dráma-formabontásra

Forogjon kép és röppenjen kulissza!
Idő s szín rendje? Fütyül rá a bátor!
Értelmét — ha van — hányd jól összevissza,
és rakja szépen egybe egy narrátor!

Recept regény-formabontásra

Írj egy normális regényt. Majd, ha kész,
a végét nyesd le, s tedd az elejére,
a többit törd szét, hogy a józan ész
csak harmadszori olvasásra értse!

Hollós Korvin Lajos

E lányból sztár lesz, akárki meglássa

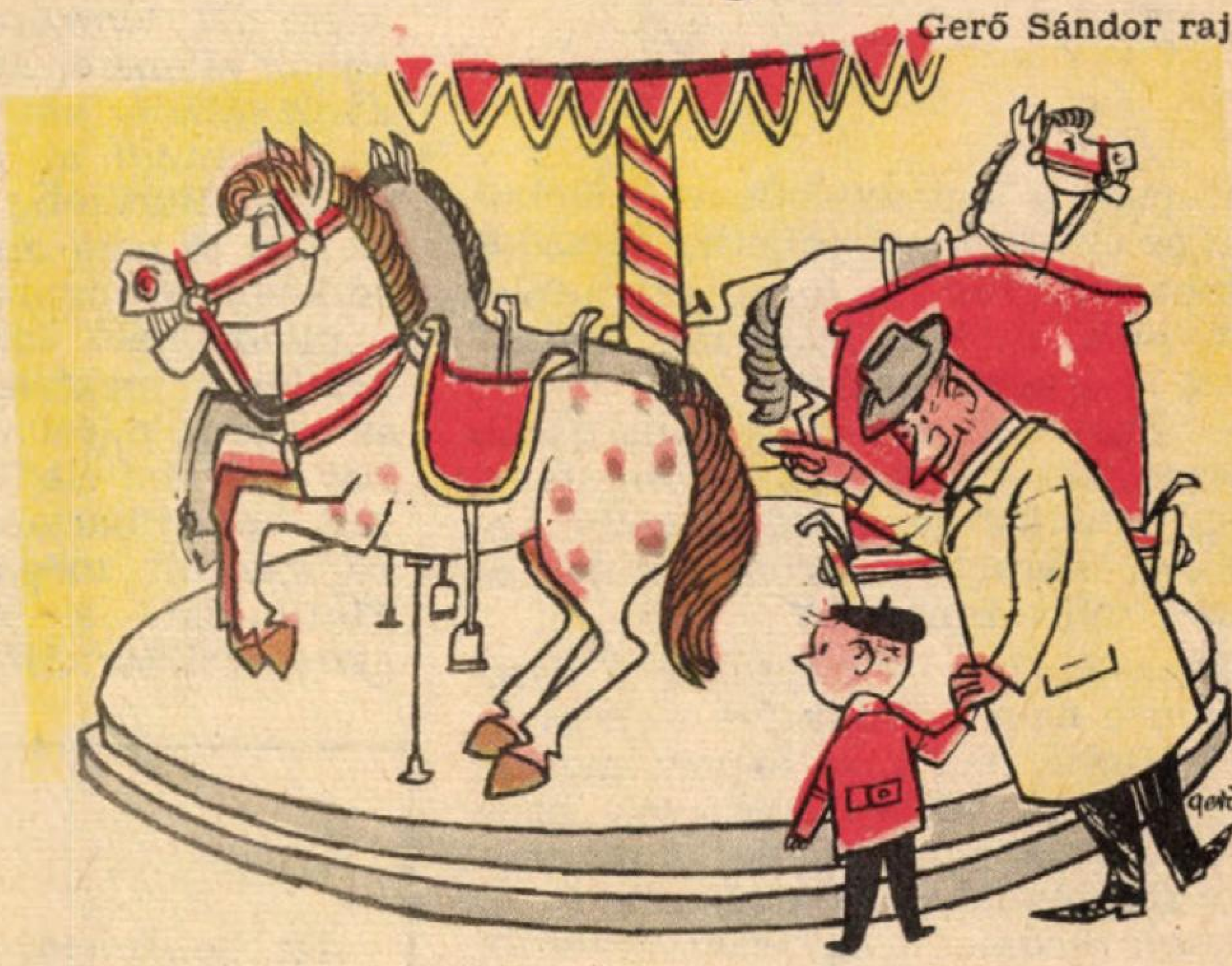
Nyugat-Németország legnagyobb filmproducere nemrégen kijelentette, hogy a filmgyáraknak nem a színházak, nem is a színiiskolák szállítják a sztár-utánpótlást, hanem a — szépségkirálynő-választások. Valóban, a legtöbb szépségkirálynő kifog magának egy szerepet, aztán örökre eltűnik, — ahogy mondani szokták — az ismeretlenség homályában.

Hanni Ehrenstrassernek, akit Bécs koronázott szépségkirálynővé, két esztendővel ezelőtt pechje volt. A próbafelvételek annyira rosszul sikerültek, hogy még azt a bizonyos egyetlen filmszerepet sem kapta meg. Próbakisasszony lett belőle Londonban. Már-már úgy látszott, végleg elfelejtették, de aztán újra a nyugati újságok első oldalára került a neve. Rendszeresen fosztogatta az ékszerüzleteket és ezért fogházra ítélték. Leülte a büntetést és visszatért Bécsbe. Most már semmi sem állta útját a karrierjének. A nyugat-berlini CCC filmvállalat úgy találta, a hölgy neve annyira ismertté vált a bűncselekményekkel kapcsolatban, hogy most már nyugodtan szerződtetheti.

Tanulság: a karrierhez nem elég a szépség, ki kell várni, illetve ki kell ülni a szerencsét.

Tavasz a ligetben

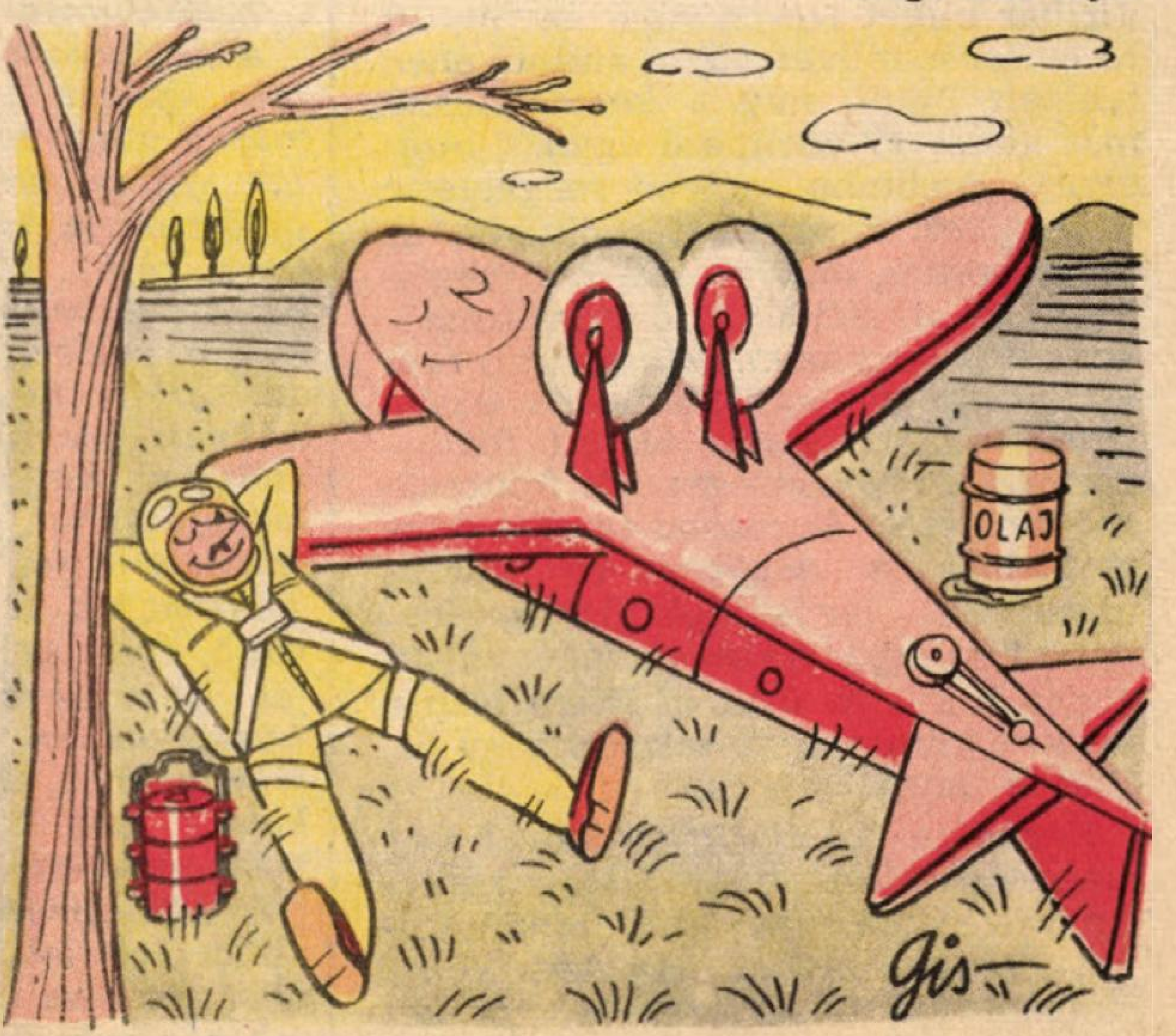
Gerő Sándor rajza

– Látod, fiacskám, így néz ki egy ló!

Repülőgép a mezőgazdaság szolgálatában

Szegő Gizi rajza

Déli pihenő

A HUMOR MESTEREI

DARVAS SZILÁRD:

LEGENDA A HALHATATLANSÁGRÓL

Burumbu igen jónevű ősember volt a pliocénkorban, az edanthropusok ama fajtájából való, akik a művészeket lenézik ugyan, viszont remekül értenek a hami-hami-hoz, ami — mint ismeretes — pliocénül üzletet jelent. Mindenfélével kereskedett Burumbu, a masztodon nevű háziállattól a kőbaltáig minden kapható volt nála, olcsó ágyékkötőket hozott forgalomba, nemkülönben alig viseltes prémeket, továbbá csendestárs volt a „Vidám Ichtiozaurusz"-hoz címzett csapszékben is.

Daliás idők voltak azok, az élelmes ember megtalálta számítását, a későbbi, jégkorszak címen ismert dekonjunktúráról még csak nem is álmodott senki, legkevésbé Burumbu, aki nem volt álmodozó természet.

Burumbu a legműveletlenebb ember volt az egész akkori fejletlen társadalomban. Ziribár, a festő, aki általában jókat szokott mondani, egyszer meg is jegyezte róla:

— Burumbu és egy intelligensebb majom között csak az a különbség, hogy a majom nem tud beszélni. Így sokkal kevesebb marhaságot fecseg össze, mint Burumbu.

Ez a Ziribár — minthogy a vásznat még nem találták fel — homokba rajzolta hatalmas képeit, melyek ugyan nem voltak mentesek bizonyos formalizmustól, de vitathatatlan szépségükkel az emberek és az állatok csodálatát egyaránt kivívták. Sajnos, a korabeli kritikusok nem mind állottak hivatásuk magaslatán, s így nemegyszer Ziribár ama képeit dicsérték meg *mélységük* miatt, melyeknél jó alaposan belemászott botjával a homokba.

Burumbunak fülébe jutott, hogy Ziribár miket fecseg róla, de fütyült rá és egész művészetére, amiből éhen lehetett halni, míg a kereskedelem már akkor jövedelmező ügynek bizonyult. Burumbu mélyen megvetette a festőket, zenészeket, költőket, az egész hordát, amely estelente mégis-csak az ő „Vidám Ichtiozaurusz"-ában volt kénytelen összegyűlni, órákig ücsörögve egy stamperli párolt moha mellett. S míg ők ott fontoskodva a művészet egyedüli fontosságát hirdették, Burumbu tovább szorgoskodott, s negyvenéves korára többszörös barlangtulajdonos lett, miközben egyidejűleg tizenkét mammutja futott az ügetőn. (Nem biztos, hogy mammutok voltak, de hogy ősállatok, annyi szent.)

Burumbu üzleti ügyei idővel úgy megszaporodtak, hogy lassan képtelen volt valamennyi elintézendő dolgát észben tartani. Ha lett volna zsebkendője, bizonyosan csomót köt rá, és a dolog el lett volna intézve, de akkoriban a zsebkendő még nem volt feltalálva, és Burumbu a kor szokásának megfelelően éppúgy a pliocénba fújta az orrát, mint a többiek.

Egyik este azonban remek ötlete támadt. Valami vadlovakkal kapcsolatos rekompenzációs üzletet kellett volna másnap elintéznie, s hogy az ügyet valamiképp el ne felejtse, egy éles kődarabbal felrajzolta a vadlovat luxusbarlangja falára. Ronda ákombákom volt ez az ábrázolat, de azért fel lehetett ismerni a lovat, annak ellenére, hogy mire kész lett, nyolc lába és két feje nőtt. Ha akadt antitalentum az őskori képzőművészetben, Burumbu bizonyosan az volt, de hát őt nem művészi elképzelések serkentették erre a firkálásra, hanem a mindenható üzlet, s annak ez tökéletesen megfelelt. Másnap pontosan tudta, miről van szó, a vadlovakat idejében eladta, rengeteget keresett, két új barlangot vásárolt, s végre sikerült megnyernie szeretőjéül Tintitantát, a kor legnépszerűbb esztrádszínésznőjét.

Burumbu ettől kezdve rendszerezítette a feljegyzéseket.

Lassan az egész falat telefirkálta furcsa és valószínűtlen figuráival, melyek segítségével még többet keresett, s mire meghalt, övé volt a fél őserdő, melyet aztán elsőszülött fia, ifjabb Burumbu örökölt. Sajnos, nem bizonyult méltónak atyjához, naponta elkártyázott egy barlangot, feslett ősasszonyokkal dorbézolt, és mindenféle diluviális adósságokba keveredett.

De ez történetünk szempontjából már nem is érdekes. Hiszen közben eltelt pár millió esztendő, az ősemberek csontjai a korabeli kezdetleges demokrácia jegyében teljesen egyformán porladtak el a masztodonéval. Ziribár, a festő homokba rajzolt remekműveit is elmosta az idő. Még szerencse, hogy Burumbu közgazdasági természetű feljegyzéseit nemrégiben megtalálta egy híres barlangkutató, hosszú tanulmányokban méltatva azokat, s rajtuk bizonyítva azt a nem is vitás igazságot, hogy milyen magas nívón állott a pliocénkor képzőművészete.

MI LEHET VELE?

Azt gondolom, országos jelentőségű kérdésre sikerült ez alkalommal felhívnom a népgazdaság figyelmét, bár a kérdesben szubjektíve is érintve vagyok. A kérdés ez: mi történik a velőscsonttal?

A velőscsont köztudomás szerint a szarvasmarha alkatrésze, az állat leölése után annak velőscsontja is kiszerelésre kerül. Mint állatbarát, szívesen lemondok a velőscsontról, ha azt hallom, hogy a marháknak ezentúl megkímélik az életét. Ám ha levágják őket, joggal tételezhetem fel, hogy velőscsontjuk sem él tovább, ezért nem hagyok fel keresésével sem a hússzékekben, sem olyan éttermekben, ahol egyébként más marhaság megrendelhető.

Gondolatmenetemben abból indulok ki, hogy ahol marha van ott marhacsontnak is lennie kell. A háziasszonyok bizonyítani tudják, hogy hús vásárlása esetén a húshoz a velőscsont kivételével minden egyéb fajta csontot odacsomagolnak a húsboltokban, s ezt magától értetődőnek találja hentes és háziasszony egyaránt, mert miként rózsa nincsen tövis nélkül, úgy marha sem lehet az ő

csontja nélkül. De hová lesz a velőscsontja nekije?

Az is megnyugtatna, ha megtudnám, hogy a velőscsontra az ipar tart igényt, mert iparcikkek készülnek belőle. A velőscsont csontjából esetleg látcső készül a népművészeti boltok számára, hamutartó vagy virágváza, velejéből pedig a vellon elnevezésű női harisnyát gyártják, netalán a bitumen kötőanyagának használják, vagy más egyébre. Belenyugszom, ha megtudnám, hogy a velőscsont zárolt cikk, melyet csak a Művelődésügyi Minisztérium engedélyével adnak ki. Ha azt hallanám, hogy az atomenergia bizottság rendelkezésére bocsátották, mert a velős csontok burkolata véd leginkább a gamma-sugárzástól. De minderről semmit sem tudok, és nem is vagyok meggyőződve róla.

Inkább arra gyanakszom, hogy a velőscsont túlságosan olcsó áru, és olcsósága nem áll arányban tápértékével és azzal a tulajdonságával, hogy akár egy ebéd szerepét is betöltheti kisebb étvágyú embernél. Javasolom: emeljük fel a velőscsont árát négy-ötszáz százalékkal. Azt hiszem, ennek az ötletnek lenne veleje, s előbújna a velő a csontból ...

(somogyi)

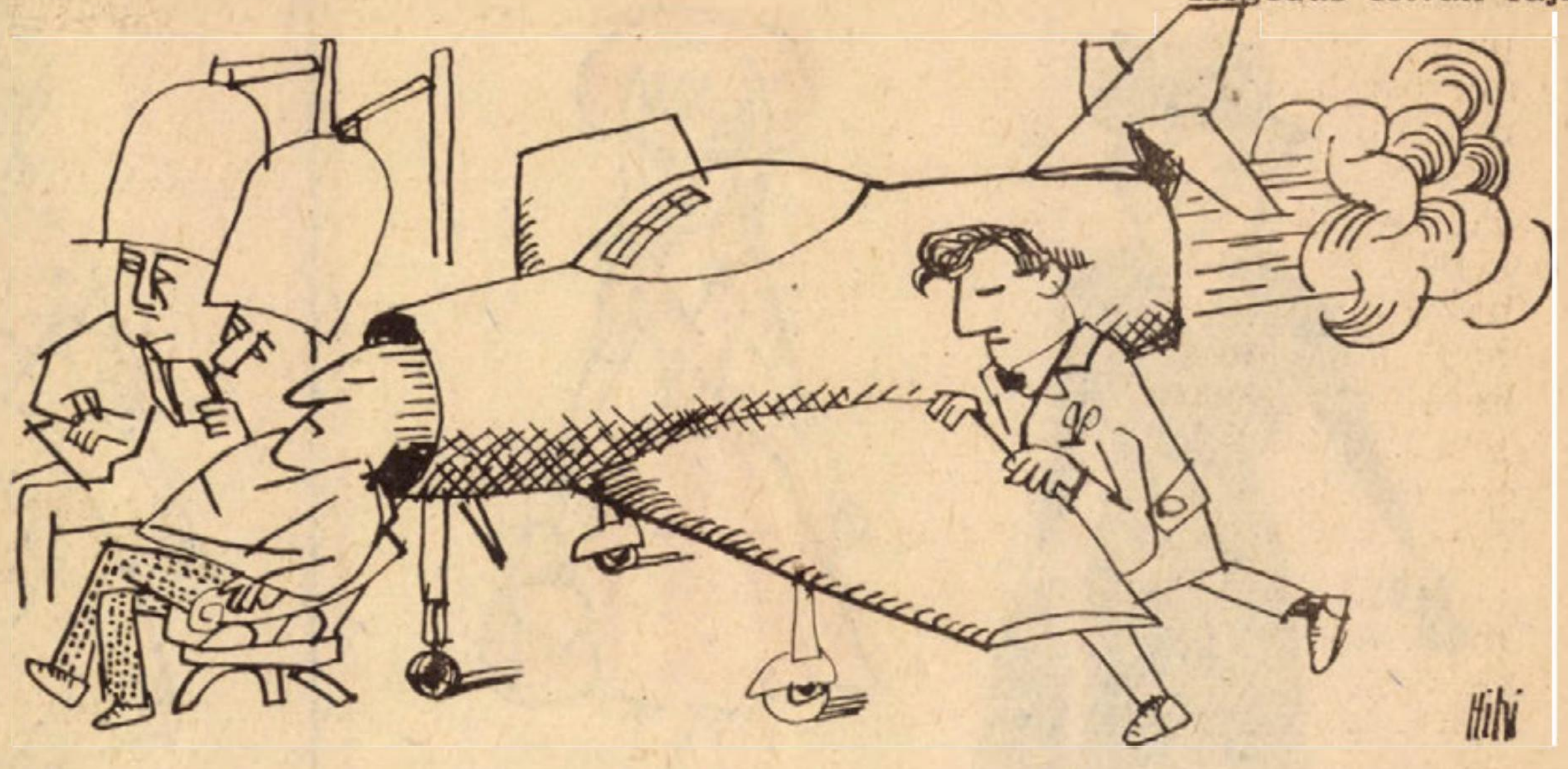
A szuper-ideál

És jött a középcsatár, és eléneckelte a Pedrót a Caracasból . . .

Hajszárítás

Hegedűs István rajza

Gyenge biztosíték

A Népszava hírt ad arról, hogy Svédországban az autóbuszvezetőket biztonsági övvel látják el, s az öv négyszeres biztosítékot nyújt az összeütközések ellen.

A biztonsági öv egyedül arra szolgál, hogy karambol esetén megvédje a vezetőt attól, hogy a kormánykeréknek vagy a szélvédőnek vágódjék. A karambol ellen azonban nem nyújthat több biztosítékot, mint a gépkocsivezető zoknitartója.

Peches jegesmedve

A Fővárosi Moziműsor közli olvasóival, hogy „film készül a Déli-sarkról", s a hírt megillusztrálja egy birkára emlékeztető jegesmedvével. A jegesmedve valóban nem is lehet igazi medve, mert igazi jegesmedvét még sohasem láttak a Déli-sarkon. Kizárólag az Északin!

Ékszerész-igazság

A Magyar Nemzet érdekes cikket közölt az ókor aranyékszereiről, s leszögezi: „A császári Róma többre becsülte a művészi ötvösmunkát magánál az alapanyagnál."

Ennél bizonyosabbat valóban elképzelni sem lehet. Ha a kész ötvösmunka nem volna értékesebb az alapanyagánál, ugyan ki lenne bolond ötvösködésre adni a fejét?

A világ legkisebb embere

Az Ország Világban egy fénykép jelent meg, melynek aláírása általános megdöbbenést keltett olvasószerte. A fénykép alatt a következő olvasható: „Vlagyimir Kravec teljes életnagyságban."

Vlagyimir Kravec tehát – pontosan lemértük – hatvanhét milliméter magas!

A tudomány titkaiból

A Magyar Horgász szerint a Wörthitavon a motorcsónakok egy idényben 350 000 liter benzin-olaj keveréket használnak fel, melyből 7000 liter a tó fenekére kerülve megöli a halakat. A cikk nem ad felvilágosítást arról, hogy milyen eljárással juttatják a víznél közismerten könnyebb benzint és olajat a víz alá.

Lelkiismeretes vevőszolgálat

Figyelmesen elolvastuk napilapjainkban a Keravill hirdetését, mely meghirdeti, hogy egyik Lenin körúti boltjában március 6-tól villamossági cikkeket fog árusítani. Hála a profilírozás fejlődésének, ma már egyáltalában nem meglepő, hogyha villamossági boltokban villamossági cikkeket árulnak. Ilyenformán megkímélik azokat a vásárlókat, akik netán a villamossági boltban töpörtyűt vagy konfekcionált fehérneműt kerestek volna.

Ha lúd, legyen kövér!

A Magyar Nemzet kairói riportjában olvashatunk a szaudi hercegek mesés gazdagságáról. „Van közöttük olyan – írja a riporter –, aki kisded olajkútjaival percenként 13 ezer dollárt keres."

Egyszerű szorzással kiszámítható, hogy ez a kereset kishíján évi hétmilliárd dollárra rúg, mely összeg jóval több, mint például a közismerten nem éppen szegény Svájc egész évi költségvetése.

Az a gyanúnk, hogy a tudósító a szaudi herceg jövedelmét kissé gavallérosan állapította meg! Pedig nagy az túlzás nélkül is!

Dr. Árgus

Vísszatérés az ürből

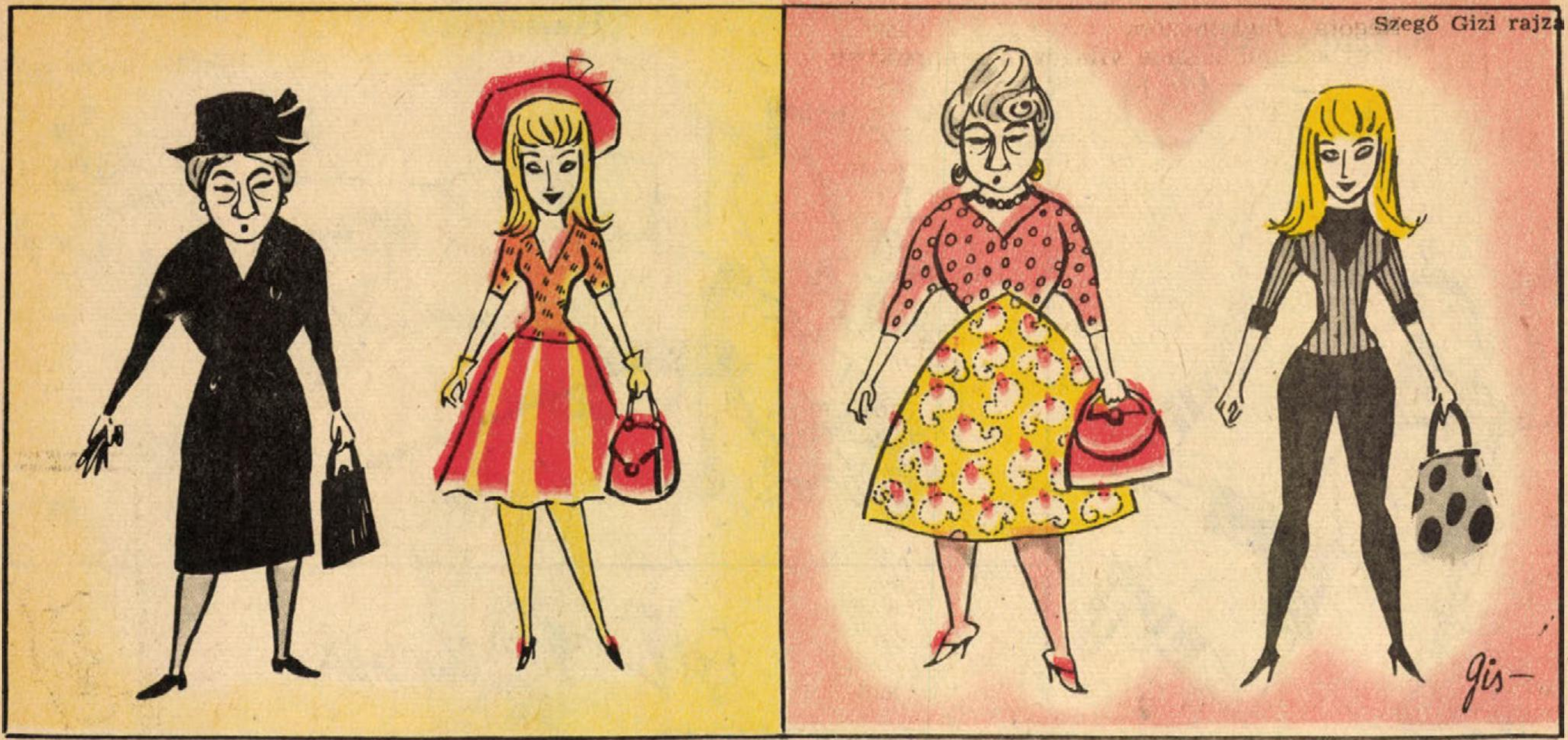

Kaján Tibor rajza

A divat — színekben elbeszélve

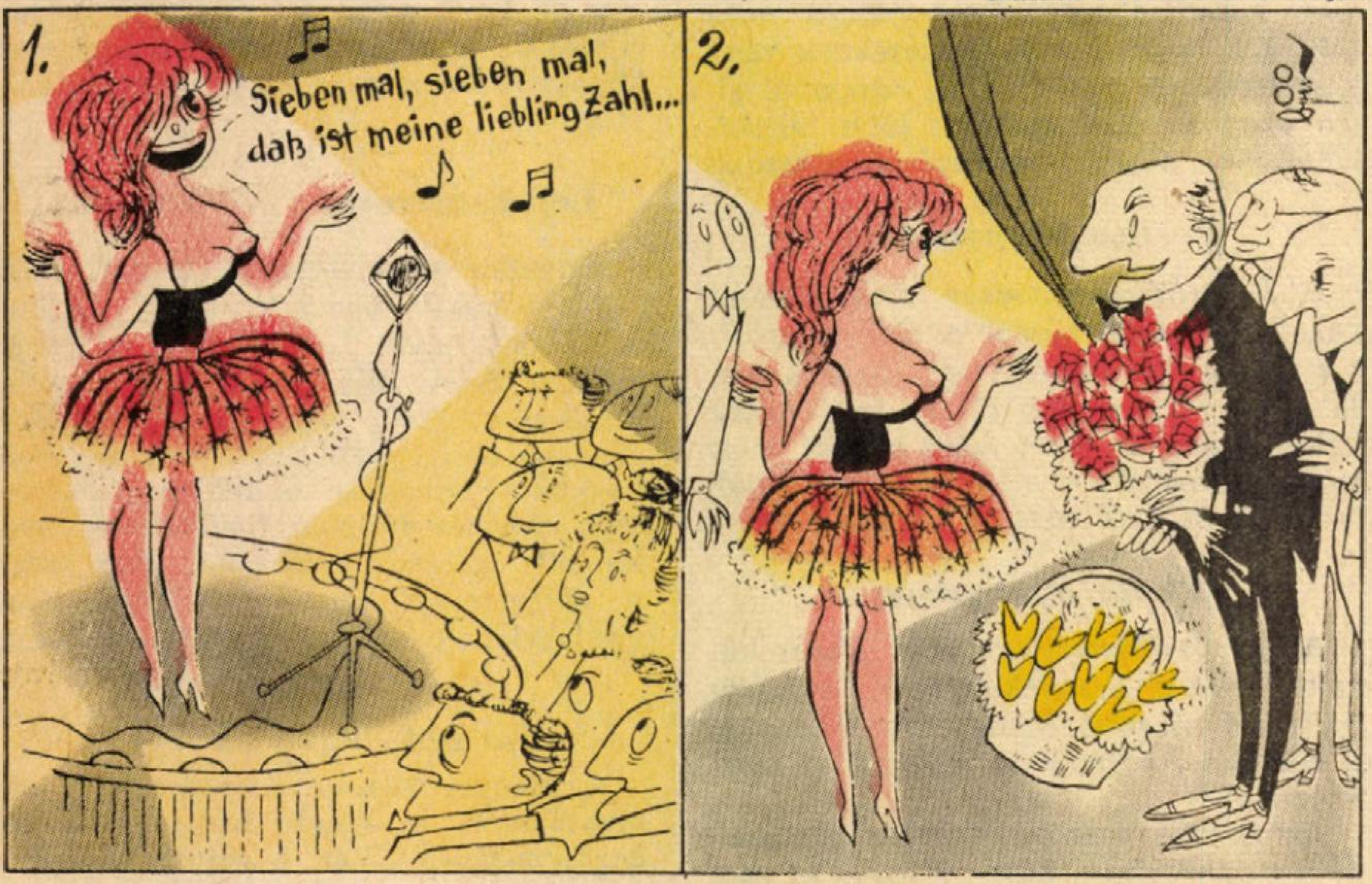
Szegő Gizi rajza

Egykor — Ma

Külföldi turné

Balázs-Piri Balázs rajza

– Liebe Künstlerin, wir gratulieren . . .
– Niksz dájcs!

Jól felszerelt turistaház

Erdei Sándor rajza

A humor könyvéből

NAGY ENDRE, „a magyar kabaré atyja", egy időben cikkírója volt a liberális Az Újságnak. A hosszú szerkesztőségi folyosó végén egyik munkatárssal lett volna némi megbeszélnivalója, ám az ajtón kiakasztott tábla állta útját:

„NEM FOGADOK! DOLGOZOM!"

Az illető híres volt lustaságáról s arról, hogy minden munkáját mással szerette végeztetni. Nagy Endre megfordította hát a táblát, s átvariálta a szöveget:

„FOGADOK, NEM DOLGOZOL!"

A világ megmentése

Régóta foglalkozom azzal a gondolattal, hogy megmentem a világot, s a napokban egy igazán elmés terv jutott eszembe ezzel kapcsolatban. A terv alkalmas arra, hogy megoldja a világ valamennyi problémáját, a tartós békétől kezdve az örök boldogságig, beleértve a lakáshiányt, a szárazságot, a huligánizmust, a magyar dráma helyzetét, és a Hold légkörét. Amellett a terv olcsó, könnyen teljesíthető, sőt túlteljesíthető.

A legnagyobb nehézség természetesen az volt, hogy nem tudtam, kihez kell fordulnom az ötletemmel. Sok hiábavaló kísérlet után végre a posta Tudakozódás Különleges Ügyekben szolgálata felvilágosított, hogy tervemmel a Világcsúcsszervezethez kell fordulnom, amelyet nemrég állítottak fel a Mount Everest tetején. Felhívtam telefonon a szervezetet, s a központtól egyenesen a főtitkárt kértem. A főtitkár titkárnője először megkérdezte, milyen ügyben akarok a főtitkárral beszélni. Amikor elmondtam, hogy a világot akarom megmenteni, közölte velem, hogy a főtitkár egésznapos értekezleten van, a szervezet sportkörének a költségvetését tárgyalják, de az általam említett dolog különben sem tartozik a főtitkárra, hanem a mentőszolgálatra. Visszaadott a központnak, hogy attól kérjem a mentőszolgálatot.

A központ először rossz helyre kapcsolt, a vagyonmentő főosztályhoz, annak csak az egyik alosztálya foglalkozik a világ megmentésével. Végre megkaptam az alosztályt, de ott egy női hangtól megtudtam, hogy az osztályvezető ebédelni van. A helyetteséhez kap-

csoltak. Elmondtam neki, hogy szeretném személyesen felkeresni, röviden a világ megmentéséről van szó, mondja meg, mikor érne rá egy negyedórára. Azt mondta, sajnos, minden perce be van táblázva, s megmondja őszintén, mert a kertelés nem szokása, hogy amíg a bélyegszabványvitát le nem zárják, addig szó sem lehet a dologról. A bélyegszabványvita után a szerzői jogvédelem alamizsnaügyi vonatkozásait kodifikálják, majd sor kerül a katapultcipők használatának végső tisztázására a magasugrósportban. Néhány hónap múlva talán már elővehetik az ügyemet, ebben azonban nem ő az illetékes, hanem az osztályvezető, aki most ebédelni van. Egy óra múlva újra telefonáltam, ekkor közölték velem, hogy az osztályvezető uzsonnázni van, de adjam meg a telefonszámomat, hogy visszahívhasson. Néhány hónapig vártam, de nem hívott vissza, mire újra telefonáltam, de sajnos, nem tudtam vele beszélni, mert éppen reggelizni volt, a helyettesét áthelyezték a tudakozóba, a státusát pedig még nem töltötték be. Viszont egy kedves női hang felvilágosított, hogy közben átszervezték a szervezetet, s a világ megmentése elseje óta már a revizori csoporthoz tartozik. Azonnal érintkezésbe léptem a revizori csoporttal, de ott azt a felvilágosítást kaptam, hogy még nem kezdtek hozzá a munkához, festés van náluk, s az a tisztviselő, akire az én tervemet ki lehetne szignálni, beteg, tehát egy kis türelmet kérnek.

Egy hét múlva újra telefonáltam, az illető tisztviselő már túl volt a veszélyen, de még nem járt be. Beszéltem a helyettesével, az nem tudott semmiről, újra el kellett mondanom, hogy miről van szó. Az illető figyelmesen végighallgatott, majd közölte velem, hogy tervem a világítás megjavítására figyelemre méltó, különösen stadionokban esti mérkőzések céljaira, de nekik van már az enyémnél rosszabb és drágább tervük, azt fogják megvalósítani. Amikor a félreértést tisztáztuk, közölte velem, hogy kapacitáshiány miatt a tervemmel egyelőre nem tudnak foglalkozni, a címemet mindenesetre felírják.

Így hát abban a felemelő helyzetben vagyok, hogy megnyugtató üzenetet tudok intézni az emberiséghez. Nincs veszve minden, mert a címemet felírták.

Mindenesetre!

Feleki László

Nagyratörő piktor

Szűr-Szabó József rajza

– Te kölyök, dolgozz, és ne politizálj!

Megismerni a kanászt...

Várnai György rajza

Le a bürokráciával

Kivételeztek velem

Karórám néhány héttel ezelőtt azzal lepett meg, hogy a felhúzásakor beléje fektetett energiát kezdte eltékozolni: nem mutatta a pontos időt. Körben járt ugyan a mutató, de túlságosan sietve. A harmadik nap délutánján aztán meguntam, hogy minden randevún, értekezleten én legyek az első – és bevittem órámat a Magyar Jakobinusok terén székelő órások szövetkezetébe.

Az idős mester fölcsípte szemére a nagyítót, és alaposan

megvizsgálta a karóra tulajdonosát. Ugyanis főleg az én ábrázatomat nézte hosszasan, mielőtt kibökte:

– Ötvenkét forint. Ki kell tisztítani.

A zsebeimet? – gondoltam erre, de természetesen csak ösztönösen. Az én diákkorombam nem volt politechnika, annyit értek az órákhoz, mint tyúk a harangöntéshez (ez nyilván lerí az ábrázatomról is). Ezért az órási csalhatatlanságba vetett hittel inkább ismételtem, mintsem kérdeztem:

– Ötvenkét forint egy óra tisztítása . . .

Az idős mester rám pillantott, aztán rögtön ezt a meglepő kijelentést tette:

– No jó, kivételesen megcsináljuk harmincötért.

*

Az esetet nem lehet másként magyarázni: ha véletlenül nem mukkanok meg, tizenhét forinttal fizettem volna többet, mint amennyi jár. (Maradék jóhiszeműségemet arra fordítom, hogy feltételezem: a harmincöt forint már korrekt összeg.)

Én nem szeretem, ha kivételeznek velem. Azt szeretem, ha a szakemberek becsületesen járnak el. Mindenkivel.

Még akkor is, ha az ügyfelek nem mukkannak meg, és csak úgy sugárzik ábrázatukról a szakmai tájékozatlanság.

(d—i)

Jobb üzlet a sör?

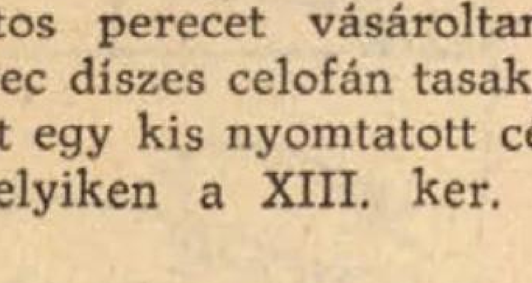
Március 8-án este, két barátnőmmel betértünk az Astoria eszpresszóba azzal a céllal, hogy valami üdítő italt igyunk. Megkérdeztük a pincértől, milyen üdítő itókát tud ajánlani. „Sört!" – volt a rövid válasz. Közöltük, hogy inkább valami gyümölcslevet, limonádét szeretnénk. Elsorolta, hogy van almalé és meggylé. Mondtam: meggylé, az jó. A pincér válasza: „Az dehogy jó. Minden gyümölcslé kompozíció, ami ízben rossz, és az egészségre ártalmas."

Barátnőim megijedtek ettől a véleménytől, és bár nem kimondottan szeretik a sört, mégis azt rendeltek. Én kitartottam a meggylé mellett, amiért én 3 forint 80 fillért, ők viszont a sörért fejenként 8 forintot fizettek. Valószínűleg az árkülönbség lehet az oka annak, hogy a pincér lebeszélt bennünket a gyümölcsléről.

özv. Moór Béláné
Szabadsághegyi Gyermekszanatórium

Pardon egy perecre!

Úgy február derekatájt az egyik csemegeboltban tíz deka sajtos perecet vásároltam. A perec díszes celofán tasakjában volt egy kis nyomtatott cédula, amelyiken a XIII. ker. Sütő-

ipari Vállalat tudatta velem, hogy a perec szavatossági ideje három hónap. Ez helyes. De tudatta velem azt is: „KÉSZÜLT 1961. MÁJUS 10-ÉN." Ez már nem helyes.

S. L.

Vasárnap a Fogasnál

Vasárnap délelőtt . . . A Malinovszki fasorban, a Fogaskerekű bejárata előtt hatalmas tömeg ácsorog. Két jegypénztár előtt várakoznak: jegyet akarnak venni. Hegymeneti és lejtmeneti jegyet. Lassan lejtenek a pénztár felé, percekig tart, amíg egy-egy lépést tehetnek előre. Stoppoltuk az időt: félóráig tartott, amíg az utas jegyhez jutott.

Miért kell mesterségesen előidézni az ácsorgást, a tumultust? Miért nem árusítanak alkalmi jegyárusok is jegyeket? Talán azért, mert ez észszerű lenne?

(p)

Középkori házkezelőség

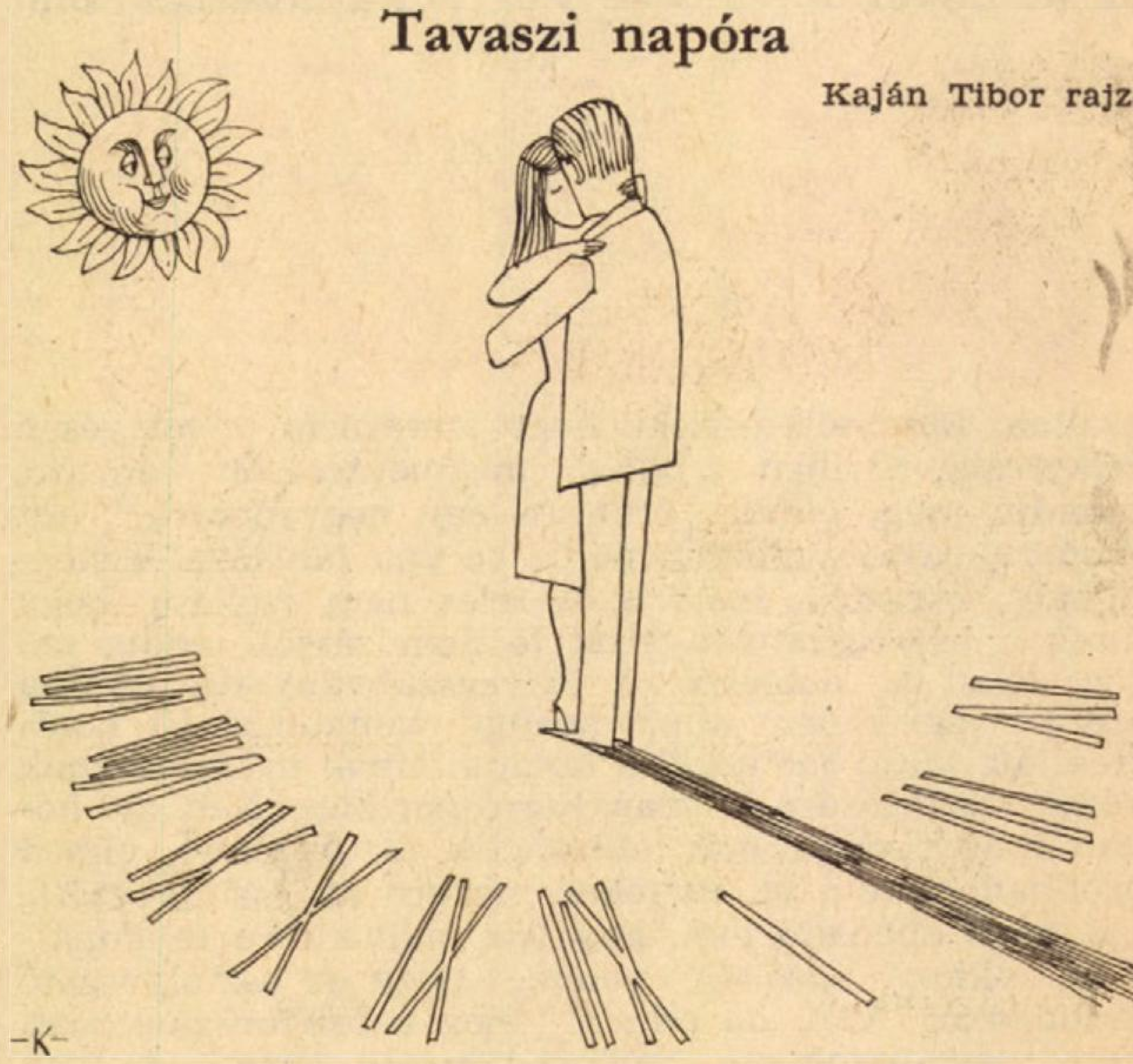
Szegő Gizi rajza

– A hiba a falban van, a javítást vállaljuk!

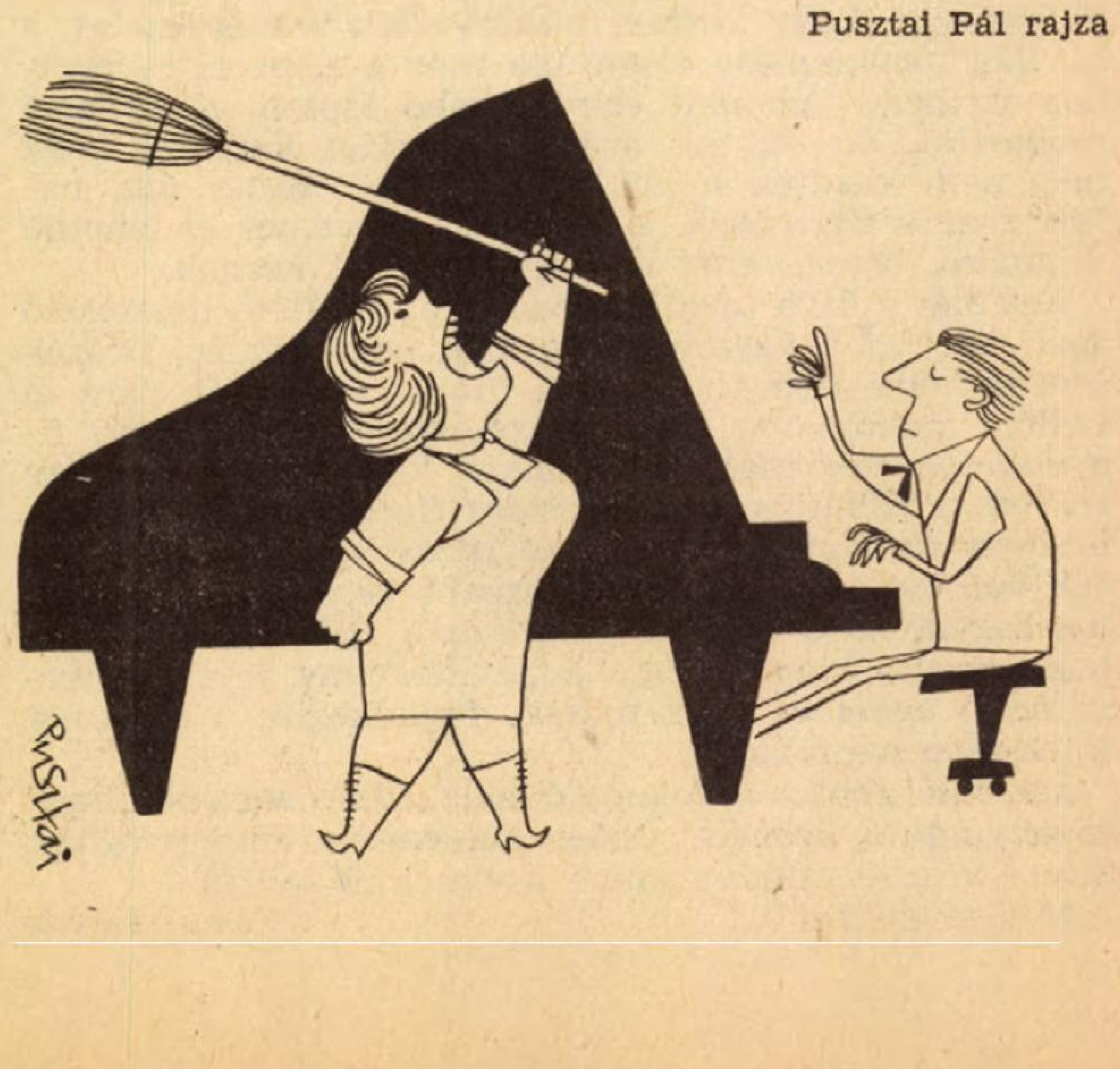
Tavaszi napóra

Kaján Tibor rajza

Megkezdik a házfelügyelők oktatását

Pusztai Pál rajza

A menekülés vége

Erdei Sándor rajza

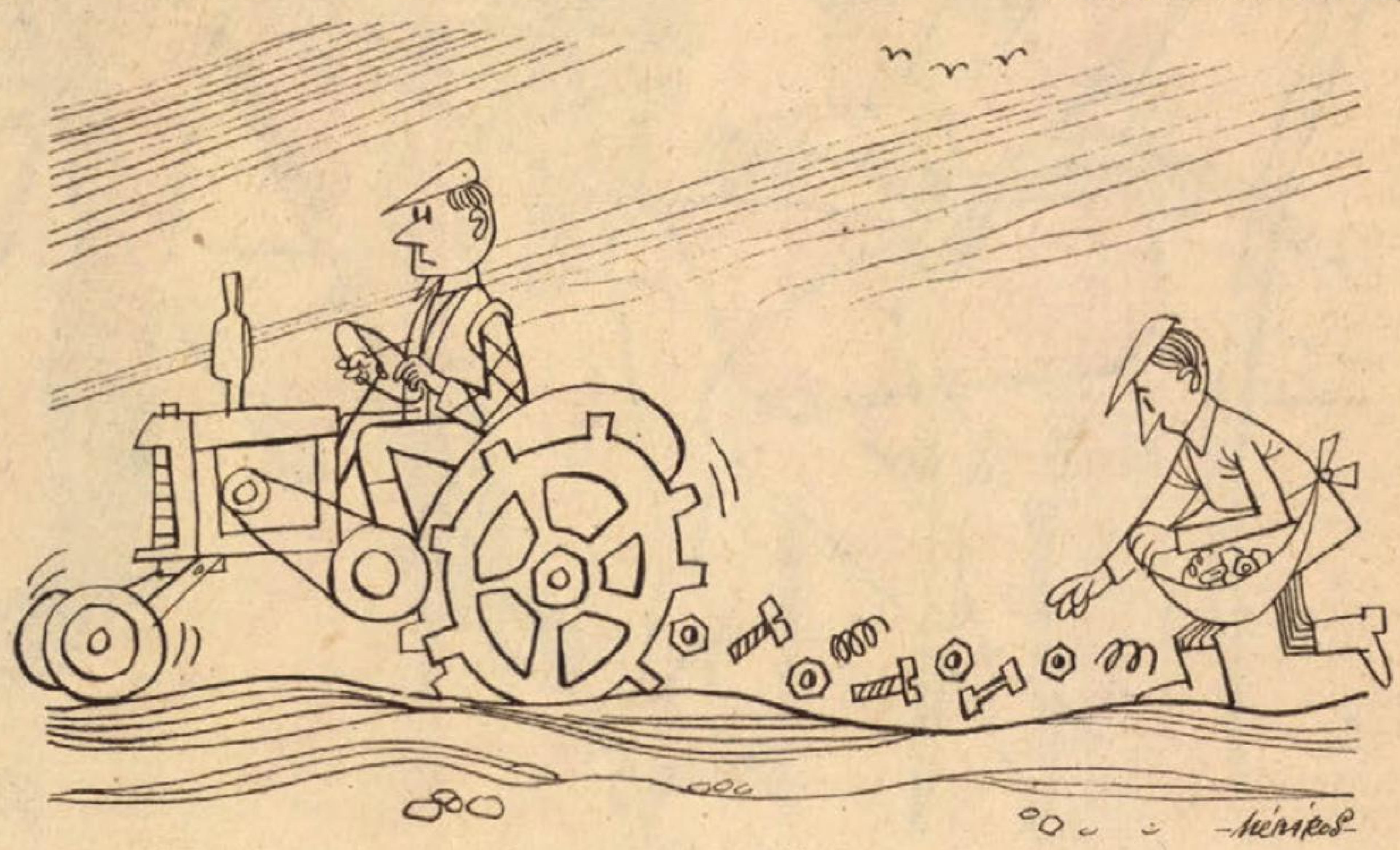
Rosszak a csatáraink

. . . sokáig dajkálják a labdát . . .

Tavaszi munka

Mészáros András rajza

. . . téli gépjavítás nélkül . . .

MOLEKULÁK

Kultúrember

Előttem megy a Majakovszkij utcában, vállára akasztva külföldi, modern

táskarádió. Az utca lármáját is túlharsogja a „Walkürök lovaglása" fortissimója. A tulajdonos, átszellemülten lépdel a fenséges zene ütemére; közben pörkölt mogyorót majszol, és dúdol. Csodálattal nézem: századunk értékes fia ő, igazi kultúrember.

Ámbár akkor sem tartanám kevésbé kultúrembernek, ha Wagner helyett csak Offenbachot hallgatna, és közben nem szórná szanaszét a mogyoróhéjakat . . .

A szerelmes

Villamoson utazom barátommal. Egy megállónál így szól mélán az emlékezéstől:

– Itt szoktam leszállni, ha H o z z á megyek.

Öt perccel később egy kapualjra mutat, hangja elcsuklik:

– Itt csókoltam meg először Ő t . . .

Egy térhez érünk. Barátom kinéz az ablakon, és könnyezni kezd.

– Itt mi történt?

– Most járok itt először. Gondold meg, itt sohasem jártam V e l e!

Portáslélektan

Az utóbbi hónapokban gyakran jártam be-ki egyik közintézményünk kapuján. Kivétel nélkül udvariasan köszöntem a portásnak, akár idős, bajszos bácsit, akár csupasz ajkú fiatalembert viselt is az aranyozott egyenruha. Kivétel nélkül, viszonzás nélkül hagyták köszönésemet, gőgösen, épp csak eltűrték, hogy bemenjek vagy elkotródjam. Öt vagy hat nap óta, kísérletképpen gőgös némasággal, rájuk sem hede-

rítve sietek el előttük. Azóta alázatosan meghajolva köszöntenek.

(dunai)

Hallottunk egy viccet!

Elmeorvosi rendelő. Az orvos kiszól a fogadószobába:

– Kérem a következőt.

A beteg belép:

– Mi a panasza?

– A családom elmegyógyintézetbe akar dugni, pedig semmi bajom sincs.

– Milyen indokolással akarják zárt intézetbe vitetni?

– Azt hozzák fel okul, hogy én nagyon szeretem a palacsintát.

– Ez nem indok.

– Én is azt mondom. Más is szereti a palacsintát.

– Sőt, nekem is kedvenc ételem a palacsinta.

– Komolyan?

– A legkomolyabban.

– Akkor fáradjon el, kedves főorvos úr, a lakásomra. Hat láda palacsintám van odahaza . . .

Háry János legújabb meséje

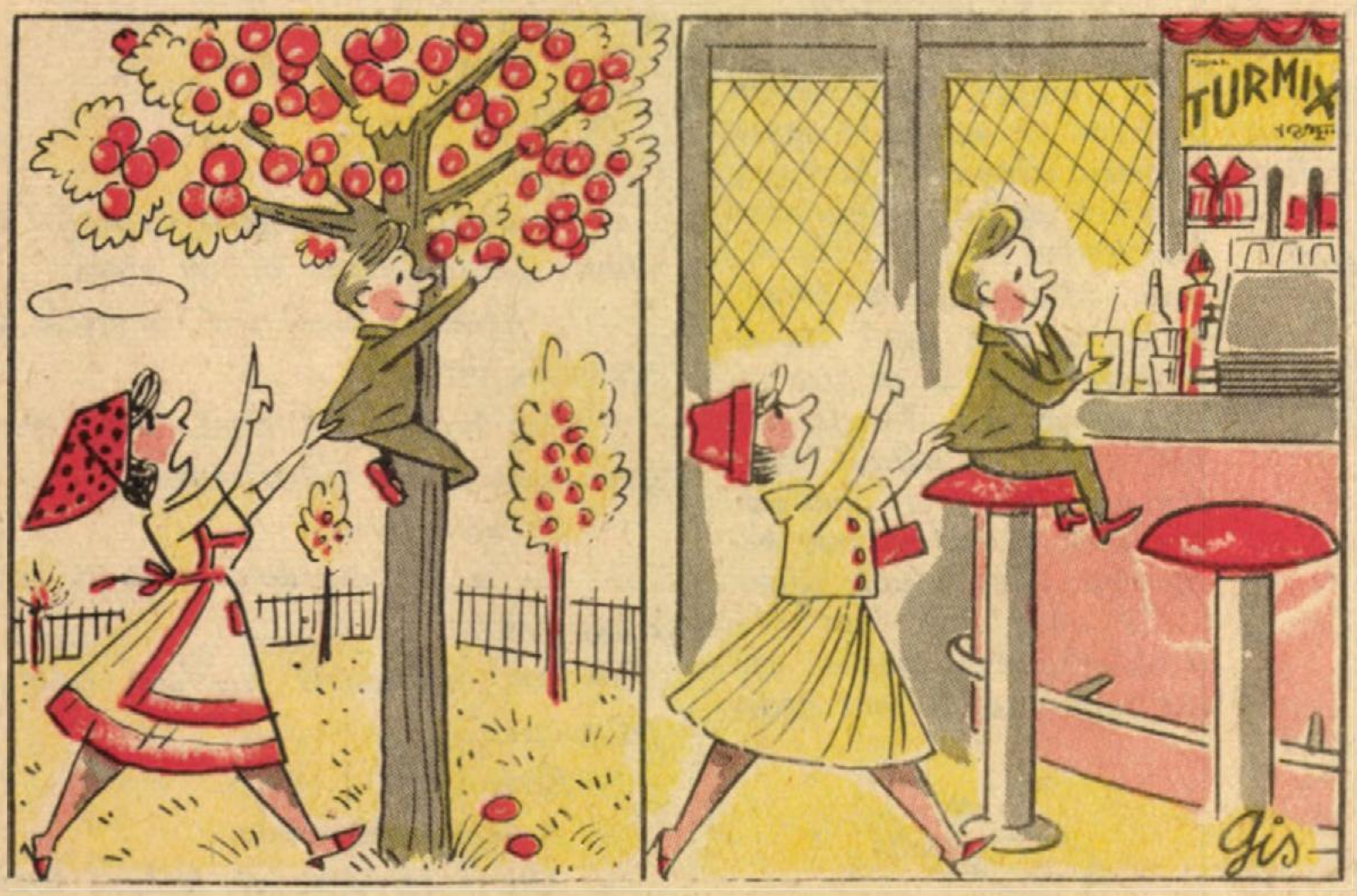
Szegő Gizi rajza

– Nem kértem én telefont, de hát kijöttek a postától, és annyira kérleltek, rábeszéltek . . . !

Változnak az idők

Szegő Gizi rajza

– Jössz le onnan, komisz kölyök!?

A jószívű lift

Egy fiatal leány liften ment föl a harmadik emeletre. Azonban az első és a második emelet között a lift megállt, és minden mesterkedéssel dacolva, nem akart megmozdulni. A fiatal leány segítségért kiáltott, de senki sem hallotta. Már vagy egy órát vesztegelt a liftben, és kétségbeesése nőttön-nőtt. Végre keserves sírásra fakadt, és csöndesen zokogott a lift sarkában.

A liftet, amelynek alapjában véve nagyon jó szíve volt, megindították a fiatal leány könnyei, és így a fiatal leány csakhamar fölért a harmadik emeletre.

Titoktartás

A fiatalember bűnös szerelemre csábított egy máskülönben férjes asszonyt.

– Meghallgatnám magát – mondta az asszony –, de attól félek, hogy elmeséli.

– Esküszöm, hallgatni fogok – mondta a fiatalember, és csakugyan hallgatott.

Az asszony azonban mind nyugtalanabb lett.

– Meghalok – siránkozott egyszer –, ha el nem mondhatom valakinek. De olyan valakinek szeretném elmondani, akiben megbízhatok, aki titokban tartja, nem pletykázza el . . .

– Tudja, mit? – szólt az okos fiatalember. – Mondja el az urának. Az semmi esetre sem fogja elmesélni.

A csodálatos birodalom

Pikkoló mester, az utcák bölcse, legkedvesebb tanítványával a kávéházban ült, és a hajnali grog mellett az élet furcsaságairól elmélkedett.

– Van egy birodalom – mondta elmélázva –, egy csodálatos birodalom, amelyben mindnyájan egyformák vagyunk. Amikor ebbe a birodalomba belépünk, levetjük a földi mezt. A katona leveti csillogó egyenruháját, a pór az egyszerű darócot. Mezítelenek vagyunk, amikor születtünk. Fekszünk, és pihenünk, kéjelegve a semmittevésben. Megtisztulunk minden földi salaktól és szennytől. Tudod-e ennek a birodalomnak a nevét?

– A halál! – vélekedett a tanítvány.

– Nem! – mondta a mester röviden.

– A gőzfürdő.

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. —61.1313 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.